83

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 5.] ராக்ஷஸ ஸ்ரீ சித்திரைமீ [ஸஞ்சிகை 3.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

சித்திரை மாஸம்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்ஶம் இருபத்திரண்டாவது அத்யாயத்தில், ஸர்வ தத்வங்களையும் பகவானுடைய அஸ்த்ர பூஷணங்களாய்ச் சொல்லி, 'ஏவம் பூஷணஸம்ஸ்தாந ஸ்வரூபம் ரூபவர்ஜித: । பிபர்த்தி மாயாரூபோऽஸௌ ஶ்ரேயஸே ப்ராணிநாம் ஹரி:' ॥ எனும் ஶ்லோகத்தால் முடித்திருக்கின்றது. அந்யத்ர, "ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம் । ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே ॥" என்றும் ப்ரமாணமிருக்கின்றது. பகவானுக்கு ஸ்வரூபத்தில் ஶரீரமில்லை. ஆதலால் ஆயுதபூஷணங்களும் கிடையாது. ஶரீரவான்களான உபாஸகர் பகவானை உபாஸிக்கும்பொருட்டு பகவான் ஸ்வயமே

ஶரீரவானாகின்றான். இப்படி ஶரீரவிஶிஷ்டனாகவே உபநிஷத் வித்யைகள் பகவானை த்யாநிக்கும்படி விதிக்கின்றன. 'ப்ராணி நாம் ஶ்ரேயஸே' எனும் பதங்களை ஸ்ரீதரீய வ்யாக்யாநத்தில் "உபாஸகாநாம் ஶ்ரேயஸே" என்று பொருள் படுத்தியிருக்கின்றது. 'ஶரீரமிவாஸஸ' எனும் பதங்கட்கு ஸ்ரீதரீய வ்யாக்யாநமில்லை. ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரும் அதற்கு "ஸுநம் தாஸ்ய ஶரீரவஃ" என்று வ்யாக்யாநம் செய்கின்றார். நமது ஸித்தாந்தப்படி முக்தர்களும், அவர்கள் அபிமதப்படி சரீராதிகளைத் தரிக்கின்ற எம்பெருமானை நித்யவிபூதியில் அநுபவிக்கின்றார்கள் என்று ஏற்படுகின்றது. யாவர்க்கும் எளிதில் ஸ்மரிக்கத்தக்க ஶங்கசக்ர கதாவிஶிஷ்டனான எம்பெருமானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை விவரிக்குமிடம், ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் மேலே குறித்த அத்யாயத்தில், புருஷன் என்றும், க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸமஷ்டிஜீவனைக் கௌஸ்துபமணியாகவும், ப்ரதாநமெனும் மூலப்ரக்ருதியை ஸ்ரீவத்ஸமாகவும், புத்தியாகின்ற மஹத்தத்வத்தைக் கதையாகவும், சப்தாதி குணங்களுடன் கூடிய ஆகாசாதி பஞ்சமஹாபூதங்களுக்குக் காரணமான தாமஸாஹங்காரத்தை ஶங்கமாகவும், இந்த்ரியங்களுக்குக் காரணமாகின்ற ராஜஸாஹங்காரத்தைச் சார்ங்கமாகவும், ஸதா சலிக்கின்றதும், வாயுவைக் காட்டிலும் வேகத்தில் சிறந்ததுமான மநஸ்ஸாகின்ற தத்வத்தைச் சக்ரமாகவும், ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ரூபங்களுடன்கூடிய பூததந்மாத்ரை, பஞ்சமஹாபூதங்கள் இவற்றை முத்து, மாணிக்கம், மரகதம், இந்த்ரநீலம், வஜ்ரம் இவற்றிற்கு, ஸமாந வர்ணங்களுடன்கூடிய வைஜயந்தி யெனப்பட்ட மாலையாகவும், இந்த்ரியங்களைச் சரங்களாகவும், வித்யையையும் அவித்யையையும் அஸி சர்மங்களாகவும், உபாஸகருடைய தர்சந ஸ்மரணார்த்தம் பகவான் அஸ்த்ரபூஷணங்களாகத் தரிக்கின்றான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதைத் தேசிகன், "புருடன் மணிவரமாகப் பொன்றாமூலப் பிரகிருதி மறுவாக மான்றண்டாக, தெருண்மருள்வாண் மறைவாக வாங்காரங்கள் சார்ங்கஞ்சங்காக மநந்திகிரியாக, இருடீகங்க ளீரைந்துஞ் சரங்களாக விருபூதமாலை வநமாலையாக, கருடனுருவாமறையின் பொருளாங்கண்ணன் கரிகிரிமே னின்றனைத்துங் காக்கின்றானே" எனும் பாசுரத்தால்

அருளிச்செய்தனர். இதனால் ஸர்வஜகத்தும் அவனுடைய சரீர மாகின்றபடியால், 'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்' 'ஸர்வத்ர அவன் ஆத்மாவாக இருக்கின்றான்' எனும் ச்ருதியின் அர்த்தம் செம்மை யாய் விளங்குகின்றது. இந்த ஆத்மத்வம் ஸர்வவஸ்துக்களின் நியம னார்த்தம். அதே ப்ரகரணத்தில் 'ஸதாயதனாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:' என்பதால் அவன் ஸர்வத்துக்கும் ஆதார பூதனென்றும் ஏற்படுகின்றது. அவன் ஸர்வசேஷீயென்பது ஸ்வ தஸ்ஸித்தம். இந்த மூன்று ஸம்பந்தத்தால் சிதசித்ரூபமான ஜகத்துக்கும் அவனுக்கும் சரீரசரீரி பாவம் நிலைப்பது. தத்வ தர்சியானவன் புராணத்தில் கண்டிருக்கின்றபடி, "அஹம் ஹரி: ஸர்வமிதம் ஜநார்தநோ நாந்யத்தத: காரண கார்யஜாதம்।" என்று ஸர்வஜகத்தையும் பகவன்மயமாகக் காணக்கடவன். அப் போது தான், "ஈத்ருங்மநோ யஸ்ய ந தஸ்ய பூயோ பவோத்பவா த்வந்த்வ கதா பவந்தி" என்று புராணம் நிச்சயிக்கின்றது. இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்:—"நான் ஹரி:, இந்த ஸர்வமும் ஜனார் தனன். காரணகார்ய வஸ்துக்களில் அவனைக்காட்டிலும் வேறொன் றில்லை. இப்படிப்பட்ட சித்தவ்ருத்தி எவனுக்கு உளதோ, அவ னுக்கு மறுபடி சரீரப்ராப்தியும் ராகத்வேஷாதி ஹ்ருதயரோ கங்களுமில்லை" என்றிப்படி யிருக்கின்றது. மைத்ரேயி ப்ராஹ் மணத்திலும், 'ஸர்வம் தம் பராதாத்யோऽந்யத்ராத்மந: ஸர்வம் வேத,' எனும் வாக்யத்தால், ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தமாக ஒரு வஸ்து வையும் தத்வவித் தர்சிக்கமாட்டானென்று ஏற்படுகின்றது.

இப்படி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வவஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்ம சரீரங்களாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியது தத்வவித்துக்களுடைய கடமை. அவற்றுள் நிற்கும் ஈச்வரனை விலக்கி, அவற்றின் ப்ரதீதிகள் அவர்க்கு உண்டாகக்கூடாது. இப்படி 'வாஸுதேவ ஸர்வம்' என்று அறிந்து அநுஷ்டிக்கும் மஹாத்மா எப்போதும் துர்ல பன். விஷயேச்சையும் போகேச்சையும் மேலிட்ட இக்காலத்தில் அவன் அகப்படுவனோ? ஆதலால் பெரியவர்கள் காலதேச விசேஷங்களைப் பகவத் ஸ்மரண ஸௌகர்யார்த்தம் ஏற்படுத்தி

யிருக்கின்றனர். இவையும் விஷயாஸக்த சித்தமுள்ளவர்க்குப் பயன்படா. மத்யமாதிகாரிகள் இந்தத் தேசகாலவிசேஷங்களை யாகிலும் கைப்பற்றி, ஸந்மார்க்க ப்ரவிஷ்டராவார்கள் என்பது மஹர்ஷிகளுடைய யோசனை.

இந்த சைத்ர மாஸம் நவமியில், புநர்வஸு நக்ஷத்ரத்தில், ஐந்து க்ரஹங்கள் தம்முடைய உச்சஸ்தாநங்களையடைந்து நிற்க, கடக லக்நம் குருவும் சந்த்ரனும் கூடியிருக்க உதிக்குங்கால், "ஜகந்நாதம் ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதம். கௌஸல்யா ஜநயத்ராமம் ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுதம்." என்று ஸ்ரீமத்ராமயணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீராமனும் அவனுடைய அநுஜர்களும் பகவத்விக்ரஹங்களென்பதற்கு, "ததஃபத்மபலாஶாக்ஷஃ க்ருத்வாத்மாநம் சதுர்விதம். பிதரம் ரோசயாமாஸ ததா தஶரதம் ந்ருபம்." என்றும், ராமனை விஷ்ணோரர்தம் என்றும், பரதனை "ஸாக்ஷாத்விஷ்ணோஶ் சதுர்பாகஃ" என்றும், லக்ஷ்மண ஶத்ருக்நர்களை விஷ்ணோரர்த ஸமந்விதௌ என்றும், பாலகாண்டத்தின் முதலிலும், உத்தரகாண்டாவதியில், ப்ரஹ்மா ஸ்ரீராமனை நோக்கி விஜ்ஞாபித்ததாக "ஆகச்ச விஷ்ணோ பத்ரம் தே திஷ்ட்யா ப்ராப்தோஸி ராகவ। ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹ தேவாபைஃ ப்ரவிஶஸ்வ ஸ்விகாம் தநும்॥" என்றும், "பிதாமஹ வசஶ்ஶ்ருத்வா விநிஶ்சித்ய மஹாமதிஃ। விவேஶ வைஷ்ணவம் தேஜஃ ஸஶரீரஸ் ஸஹாநுஜஃ॥" என்றும் இருப்பதை யோசிக்குமிடம், ஸ்ரீராமனும் அவனுடைய ப்ராதாக்களும் சேர்ந்து, ப்ராணிகளின் ஶ்ரேயஸ்ஸின்பொருட்டுப் பகவான் அஸ்த்ரபூஷண ஸம்ஸ்தாந ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கின்றான் என்று சொல்லப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹமாகின்றார்கள் என ஏற்படுகின்றது. அவர்க்குள் ஸ்ரீராமன் தான் பரமாத்மா. அநுஜர்கள் அஸ்த்ரவிஶேஷங்களாகவோ, பூஷணவிஶேஷங்களாகவோ இருந்து, அந்த ஶேஷியினுடைய நிருபாதிகஶேஷர்களாயிருக்கின்றனர். புராண யோசனையை விட்டு, யுக்திவிசாரம் செய்யப் போனால் ஸர்வதத்வங்களும் ஜீவன், ப்ரதாநம், காலம், தேசம், இவற்றுள் அந்தர்கதம். ஜீவன் கௌஸ்துபமணியாகப் பகவத்

சரீரத்தில் விளங்குகின்ருன். ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில், ஸர்வஜீவர்க்கும் பகவதநுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுப்பவளும், புருஷகாரபூதையுமான மஹாலக்ஷ்மீ ஸீதையாக அவதரித்து, ஜீவப்ரதிநிதியாக நிற்கின்ருள். ப்ரதாநம், பகவச்ச்சக்திவிசேஷமாக நின்றும், ஜீவகர்மாநுகுணமாக ஈச்வரப்ரேரிதமாக ஸர்வப்ரபஞ்சரூபமாயும், அதன்கண் த்ருச்யமாகும் ஸர்வ வஸ்துக்களாகவும் பரிணமிக்கின்றது. பகவானுக்கு அத்யந்தசேஷமாய், அவனுடைய கைங்கர்யத்தில் ஸதா ஈடுபட்டதாய் “நிவாஸஶய்யாஸநபாதுகாம்ஶுகோபதாந வர்ஷாதபவாரணாதிபி: । ஶரீரபேதைஸ் தவ ஶேஷதாம் கதைர் யதோசிதம் ஶேஷ இதீர்யதே ஜநை: ॥” என்றும், ‘சென்ருற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காதநமாம், நின்ருல் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம், நெடுமாற் கரவு’ என்றும் விவரிக்கப்பட்டவண்ணம், கேவலம் சேஷஸ்வரூபமாய்ப்போந்து, ஆதிசேஷனெனப்பட்ட ரூபமானது லக்ஷ்மணனுய் வந்தது. இந்த ப்ரதாநத்தின் ப்ரதமபரிணாமமான மஹத்தத்வம் பகவானுடைய கதையாக நிற்கின்றது. பரதசத்ருக்நர்களைப் பகவானுடைய சக்ரமென்றும் சங்கமென்றும் சொல்வார். புராணோக்தப்ரகாரம் மநஸ்ஸும் தாமஸாஹங்காரமும் அவ்வண்ணம் ஆகின்றன. ஆனல் புராணத்தில் தாமஸாஹங்காரத்தின் முதல் விகாரமான ஆகாசம், சப்தத்தைக் குணமாயுடையதென்று சொல்லியிருப்பதால், ஆகாசமெனும் தேசமே சங்கம். காலமே சக்ரமென்பாருமுளர். ஆகக் காலம், தேசம், வஸ்து, என்று மூன்று தத்வங்களும் ஒரு யோசனையில் பகவானுடைய திவ்யாயுதங்களாயும், மற்ருெரு யோசனையில் அவனுடைய சரீரங்களாகவும் கொள்ளக்கூடும்.

கைங்கர்யொச்சித்தி கூடாமையால் லக்ஷ்மணன் பகவானைத் தொடர்ந்து அரண்யம் சென்றனர். தநுச்சரகராங்கிதனுய்ப் பகவான் வநம் போனனதலால், பரத சத்ருக்நர்கள் பின் தொடர்ந்தாரில்லை. தநுஸ், ராஜஸாஹங்காரமென்றும், சரங்கள் இந்த்ரியங்களாகவும் புராணத்தால் சொல்லப்பட்டபோதிலும், “இந்த்ரியாணி ஶராநாஹு ராஜஸாநி ஜநார்தந । விவேகஶா

ஜாதேந ஸம்நயதி யோகிநாம் ॥ ” எனும் வசநப்படித் தசாந ஞகின்ற ராக்ஷஸனே தநுஸ்ஸாலும் பரத்தாலும் போக்கினை ஞலும், அந்த ராக்ஷஸனே தசேந்த்ரியங்களேயே முகங்களாக, அதாவது, விஷயக்ரஹண த்வாரங்களாகக்கொண்ட மநஸ்ஸாக இருந்துகொண்டு, பகவானுடைய த்யாநநிஷ்பத்திக்கு ப்ரதிபந் தகமாயிருந்தபடியால், அந்த த்யாநத்தில் உபக்ரமித்த ருஷி கட்கு, ‘ப்ரணவோ தநு:’ என்னும் உபநிஷத்வசநப்படி, ப்ர ணவவிவரணமான தத்வஜ்ஞாநமாகின்ற வில்லேக்கொண்டு விவேகமாகிற ஸரங்களேயெறிந்து, அவர்களுடைய மநஸ்ஸுக்க ளுடைய சஞ்சலவ்ருத்தியைப் பகவான் போக்கினுன் என்று ஆகின்றது.

இப்படி ஸாதுபரித்ராணத்தை ப்ரதாநமாகவும், துஷ்டநிக் ரஹத்தை ஆநுஷங்கிகமாகவும் கொண்டு, ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீரா மனுக அவதரித்த மாஸம் சைத்ரமாஸம். இந்த மாஸத்தில் ஸ்ரீராமனுடைய ஆராதநமும் கைங்கர்யமும் ஜநங்கள் மிகவும் செய்வார்களென்று ராமபக்தர்கள் வேண்டுவார்கள். பகவான் தன்னுடைய அவதாரத்தை மறைத்து, மநுஷ்யவத் ஜீவலோகத் தில் நடித்தனர். அவருடைய திவ்யகுணங்களேப்பற்றி நாரத வசநம் ராமாயணம் முதல் ஸர்க்கத்தில் 8-வது ஸ்லோகம் முதல் 20-வது ஸ்லோகம் வரையிலும், அயோத்யாகாண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் 6-வது ஸ்லோகம் முதல் 33-வது ஸ்லோகம் வரையிலும் வால்மீகிவசநமும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் 27-வது ஸ்லோகம் முதல் ஸர்க்காந்தம் 54-வது ஸ்லோகம் வரை யிலும் ஜநங்கள் வசநமும், இன்னும் ராமாயணத்தில் அங்கங்கே ஸங்கோசித்தும் விஸ்தரித்தும் இருக்கின்றபடியைப் பார்த்து, இவ்வளவும், மதிக்ஷயத்தால் முடிந்ததேயன்றி, ராகவன் குணங் களின் பரிமிதியாலன்று என யாவர்க்கும் தோற்றும். முக்ய மாக, ‘ஸாகேதஸ்ய ப்ரஜாநாம் ஏத: ஸ்ரீதிஸஞ்ஜநநே ந்ருணாம் । மநோவிநோதா யே ராமே ஸ்வயஞ்ஜவா: ஸ்ம: ॥’ எனும் ஸ்லோகார்த்தம் சிந்திக்கத்தக்கது. இந்த அவ தாரத்தில் பகவான், ஸுகம் என்பதின் லேசத்தையும் கண்டிலன். ‘ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:,’ என்றிருப்பதால், தர்மத்தில் ஸதா

புத்தியைச் செலுத்திய ஹிரண்யனுக்கு, மநுஷ்ய லோகத்ருஷ்டியில் அதர்மப்ரேரிதரான ஜநங்கள் ஸதா துன்பங்களை விளைவித்தனர். பிதாவின் வாக்யத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுத் தனக்குத் தர்மமாக ஸித்தித்த ராஜ்யத்தை த்யாகம் செய்ததுமன்றி, பதினாலு ஸம்வத்ஸரம் வநவாஸத்தையும் அங்கீகரித்தான். அந்த வாஸத்திற்கு அத்யந்தம் தகாதவளான பிராட்டியைத் தான் அவளைப் பரிக்கவேண்டியவனென்றெண்ணிக் கூட அழைத்துப்போனான். கைகேயிக்குத் தான் கொடுத்த வரங்களால் நிர்ப்பந்தத்தி லகப்பட்டுக்கொண்ட பிதா, ஸ்வயமே தனது ஆஜ்ஞையை அதிக்ரமிக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொள்ளவும், அது அதர்மமென்றும், பிதாவினுடைய க்யாதிக்குக் கேடுண்டாக்குமென்றும் மதித்து, அப்படிச் செய்தானில்லை. காட்டில் வஸிக்குங்கால், பரதன் சித்ரகூடம் வந்து ப்ரார்த்தித்தும், பிதாவுக்குத் தான் சொன்ன சொல்லை அபலாபம் செய்யக்கூடாதென ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பினானில்லை. இதனால் ராஜ்யம் ஸ்வாமியின் பாதுகையைச் சேர்ந்தது. அரண்யத்தில் மஹர்ஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டு, 'தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா பவத்விஷயவாஸிந: । நகரஸ்தோ வநஸ்தோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஶ்வர: ॥' என்று ப்ரார்த்திக்கப்படவே, அவர்க்குப் பகவான் ராக்ஷஸருடைய உபத்ரவங்களில்லாமலிருக்க அபயப்ரதானம் செய்தனன். நிர்வைராளாக இருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில், ராக்ஷஸர் வதம்ப்ரதி ருஷிகளுக்குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப்பற்றிப் பிராட்டி ஆக்ஷேபிக்கவே, "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் । ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ஶ்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விஶேஷத: ॥" என்று, ப்ரதிஜ்ஞாபரிபாலநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ருஷிகள் மிகவும் ராக்ஷஸர்களால் பீடிக்கப்பட்டுத் தன்னைச் சரணமாக அடையவே, 'ததவஶ்யம் மயா கார்யம் ருஷீணாம் பரிபாலநம் । அநுக்தேநாபி வைதேஹி ப்ரதிஜ்ஞாய கதம் புந: ॥' என்று ஸமாதானம் சொன்னான். வாஸ்தவத்தில் தன்னிடம் நிரபராதிகளாய் நின்ற ராக்ஷஸரைப் பகவான் ஹிம்ஸித்தானில்லை. ஶூர்ப்பநகா அவர்களெல்லோரையும் பகவான் பக்கல் ஸாபராதிகளாகச் செய்தனள். அவள் நரமாம்ஸபக்ஷணம் செய்

பவள், பகவானைக் கண்டுகாமமோஹிதையாய்ப் போய், '𑌅𑌦𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀𑌮𑍍' என்று ஸீதையைக் கொல்லப்போகவே, பகவான் அவளைத் தடுத்து, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, அவளுக்கு ஈஷத்ஶிக்ஷையாக, அவளுடைய விரூபகரணத்தைக் குறித்து ஆஜ்ஞாபித்தனன். பிறகு, கரதூஷணாதி வதம், ராவணன் மாரீசனை ஸஹாயமாய்க்கொண்டு ஸீதையை அபஹரித்தல், ஸ்ரீராமபக்தனான ஜடாயு வதம், ஸ்வாமிக்கு ஸீதாவியோகம், இவை யாவும் நேர்ந்தன. ஹநுமான் மூலமாய்ப் பகவான் ஸுக்ரீவன் ஸ்நேஹத்தை யடைந்தான். வாலிக்கு அவன் செய்த பாபத்திற்கு ப்ராயஶ்சித்தரூபமான தண்டனை யளித்து, அவனுடைய இந்த்ராம்ஶமான தேஜஸை விளம்பமின்றி இந்த்ரனுடன் சேர அநுக்ரஹித்தான். இப்படி, லங்கையைச் சேர ஸமுத்ரத்தில் ஸேதுவை நிர்மித்து, வீபீஷணனுக்கு அபயம் தந்து, லங்கேஶ்வரனையும் அவனைச் சேர்ந்த ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று, ஸீதையை மீட்டனன். ராவணக்ரஹத்தில் சிரகாலவாஸம் ஸீதை செய்தாளென்பதை யோசித்து, அதனால் ப்ரஜைகள் தர்ம மார்க்கத்தை த்யஜிப்பார்களென்று நினைத்து, ஸீதையை அக்நிப்ரவேஶம் செய்வித்தனன். மறுபடியும் ராஜ்ய மடைந்த பிறகு, ஜநங்களுக்குள் ஸீதையைப்பற்றின அபவாதம் பெருகவே, தான் ப்ரஜாரக்ஷணம் செய்வது முக்ய தர்மமென்று கருதித் தனக்கும் பிராட்டிக்கும் முடியாத கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு ராஜ்யரக்ஷணம் செய்தனன். "[illegible] ।' என்று ஸ்வாமியின் உக்தியாக ஸ்மரிக்கப்பட்ட ஶ்லோகம் இவ்விடம் யோசிக்கத்தக்கது. முடிவில் தேவர்களுடைய முயற்சியால், அவன் ஸங்கல்பித்த காலத்தில், லக்ஷ்மணனுடைய வியோகம் நேரிடவே, மஹாப்ரஸ்தாந விதியை அநுஷ்டித்து ஸரயூ நதிக்கரையில் தனது வைஷ்ணவ தேஜஸ்ஸில் ப்ரவேஶித்தான்.

இப்படி, உத்தரராமசரித்ரத்தில் அவனது வசநமாக ஏற்பட்ட '𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 ।"

எனும் ஶ்லோகார்த்தத்தின்படி, ஸத்யதர்ம பராக்ரமத்வம், லோகத்தில் ஸதா துக்காநுபவத்துடன் கூடி யிருக்குமென்பதைத் தனது திவ்ய சரித்ரத்தால் எம்பெருமான் காட்டியருளினன். தங்களுக்குத் தகாத துன்பத்தை அடையும் மஹான்கள் பகவானுடைய திவ்ய சரித்ரத்தை ஸ்மரிக்கத்தக்கவர்.

"ஸிம்ஹோரஸ்கம் மஹாபாஹும் பத்மபத்ரநிபேக்ஷணம் ।
ஆஜாநுபாஹும் தீப்தாஸ்யம் அதீவப்ரியதர்ஶநம் ॥
கஜவிக்ராந்தகமநம் ஜடாமண்டலதாரிணம் ।
ஸுகுமாரம் மஹாஸத்த்வம் பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதம் ॥
ராமமிந்தீவரஶ்யாமம் கந்தர்ப்பஸத்ருஶப்ரபம் ।" என்று

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும், "மையோமரகதமோமறிகடலோமழை முகிலோ, ஐயோவிவன் வடிவென்பதொ ரழியாவழ குடையான்" என்று கம்பனாலும் வர்ணிக்கப்பட்ட அந்த ஸௌந்தர விக்ரஹத்தை யார் தான் இன்றும் நினைக்கக்கூடாது! அந்தத் திவ்ய வதநத்தில் புன்னகை கூட மிகவும் விகஸித்திராது. ஈஷத் துக்க மிஶ்ரமாகவே அந்தத் திருமுகம் பிரகாசித்திருக்கும். ஆகிலும், எவ்வளவு தான் தர்ஶிக்கப்பட்ட போதிலும், முன் தர்ஶித்த ரூபம் இதன்று, எனும்படிக் காணும்போதெல்லாம் நவம்நவமாகத் தோன்றும். ஆதலாலன்றோ 'ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்,' என்று அவனை வர்ணித்தது. இந்த அவதாரத்தைப் பகவான் தனது மஹாகருணாப்ரேரிதனாய்ச் செய்தனன். கிமர்த்தமென்றால்,

'க்ருத்யேக்ருத்யஜமஸிதே க்ருபணஜம் தந்த்விம் தாரணே
ரோஷஹதராக்ஷித தள ரஸாயநீணயம் த்வாகயா ।
வ்யஹஜ்யதஸஸீத்வதி: ஸக்ருதவேக்ஷணா தத்க்ஷணாச
ப்ரக்ருஷ்டபஹாவாதக வ்யஶமோஹ தந்நாஸேதநா ॥"

என்று தயாஶதகத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதித்தருளினர். கேவலம், லோகத்தார் செய்யும் கொடும் பாபநிவ்ருத்தியின்பொருட்டு, அவர்கள் ஒருதரம் பார்த்து ப்ரயோஜநத்தை யடையத்தக்க ஸேதுவைப் பண்ணி, அதனால் ஸமுத்ரத்தைப் பிரிப்பதற்காகவா இந்த

அவதாரம்? ஸேதுவைக் கண்ட மாத்ரத்தால் ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபங்கள் போகுமானாலும், ஸர்வபாபநிவாரண பலமானமோக்ஷம் அதனால் கிடைக்குமோ? இப்படிப் பாபநிவாரணார்த்தம் ஓர் உபாயத்தைப் பகவான் தனது க்ருபையால் ஏவப்பட்டுக் காட்டினாலும், அந்த க்ருபையானது ஸர்வஜகத்துக்கும் ஹிதம்செய்பவளாயும், க்ருபணனெனும் அகிஞ்சநர்க்கு ஸர்வாபீஷ்டபல ப்ரதையாயுமிருக்கின்றாளென்று ஸாதித்தபடியால், ப்ரலோக நிர்திஷ்டமான ஸேதுவானது ஸாதாரண அணையன்று. ஸரித்பதியென்பதும் ஸாதாரண ஸமுத்ரமன்று. தேசிகனே ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில், லங்கையைத் தேஹமாகவும், அதைச் சுற்றியிருக்கும் ஸமுத்ரம், ஸம்ஸாரமாகின்ற கடலென்றும் வர்ணித்திருக்கின்றனர். இந்தக் கடலைக்கடக்க ஸேதுவென ஓர் உபாயத்தை அந்த ஸ்தாநத்திலேயே விபீஷணனை வ்யாஜீகரித்து லோகத்தார்க்குத் தனது கருணை ப்ரேரிதனாய்க் காட்டியருளினானன்றோ? அது தான் ப்ரணாகதி. அது தான் க்ருபணஜநங்களைக் காப்பது. அது தான் ஸக்ருத் அவேக்ஷணத்தால், அதாவது, ஆசார்யர்கள் முகமாக அறிந்தபடிச் சித்தத்தால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதாகில், வ்ருக்ஷ வஹ்நிவாதங்களையும் அந்த க்ஷணத்திலேயே நாசம்செய்துவிடும்; விபீஷணனுக்குக்கிடைத்தபடிப் பகவானுடைய ஸாந்நித்யம் உடனே கிடைத்துவிடும். இது தான் இந்த அவதாரத்தின் முக்ய தாத்பர்யம். இதற்காகத் தான் ஸ்ரீராமன் நம்மால் விசேஷமாக த்யாநிக்கத்தக்கவன்.

அவன் கதையைப் படிப்போர்க்கு இந்தீவரச்யாமன் ஹ்ருதயத்தில் ஸுப்ரதிஷ்டிதனாக நிற்பன். இன்னும், அவனது ஸுந்தரவிக்ரஹத்தை, எவ்வுள்மாநகரில் அத்ருஷ்டமுள்ளவர் தர்சிக்கக்கூடும். அவனுடைய அவதார உத்ஸவம் அங்கு தான் நடக்கின்றது. அவனது திவ்யமங்களவிக்ரஹ ப்ரதிஷ்டாதிநம் தீர்த்த திநமாக அது நடக்கின்றது. 'தாஸமவிஹமாஜ ஸுரேநாம் ஷொவிகாஷிஷு । சுயிகயிகூநுரம் குதூஸோஹம் தயாநம், ॥'

எனும்படி, ப்ரதிதிநமும் மேல்மேல் உயர்ந்த திவ்ய ஸேவையைத் தருகின்ற எம்பெருமானைத் தர்சிக்கும் பாக்யம் யார்க்குளதோ? அவனுடைய கிங்கரரெனப்பட்டவர், அர்த்தத்ருஷ்ணையில் ஆழ்ந்து, அவனைத் தமது வ்ருத்யுபாயமாக அங்கீகரிக்

கின்றனர். அந்த க்ஷேத்ரவாஸிகளான வைதிகரெனப்படுவோர், அர்த்தார்ஜநபரராகித் தாங்கள் செய்ய ஒப்புக்கொண்ட மேலஷ வ்ருத்தியை இழக்கின்றனர். லௌகிகரோ, அவன் ஆலயம் செல்வதைக் கௌரவக்குறைவாய் எண்ணிவிட்டு, அவன் திருவீதியலங்கரிக்குங்கால், அவனை நெருங்குவதால், அவனைக் கௌரவப்படுத்துவதாய் எண்ணுகின்றனர். ம்ருகப்ராயரான இதரஜநங்களும் மிகுந்துளர். இவர்கட்காக அவன் அந்த ஸ்தலத்தில் ஸாந்நித்யம் செய்யவேண்டியதில்லை. பின் யார்க்காக அவன் உத்ஸவம் கண்டருளவேண்டும்? தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ஸித்தர்கள் பரமர்ஷிகள், இவர்கள் ஜநங்கட்கு அத்ருஷ்டிகோசரராய்ப் பகவானைத் தர்ஶிக்கின்றனரன்றோ? ஆனபடியால், "யே ந்ருத்யதேவாஸ்ஸம்யமிந꞉ ஸித்தாஸ்ஸ்வச்சந்தசாரிண꞉ । தேஷாம் த்ருஷ்டிபதே நேயம் ஸாந்நித்யம் ராஜீவலோசநம் ।" என்று நாம் எண்ணமுற்றிருக்கின்றோம்.

*   *   *   *   *   *

வர்ணங்களை அதிக்ரமித்த ஸஹபோஜநம்.

1915-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாஸம் 8-ம் தேதி ஹிந்து பத்திரிகையில் ஒரு நிருபம் அச்சிடப்பட்டது. அதனால், அடையாற்றில் தியாஸபி தோட்டத்தில் ப்ராஹ்மணராகவும், சூத்ரராகவும், ஐரோப்யராகவும், பார்ஸியாகவும் பிறந்த நாற்பது பெரிய மனிதர்கள் 6-ம் தேதியன்று ஒன்றாக உட்கார்ந்து போஜநம் செய்தனரென்று வெளியாகின்றது. ப்ராஹ்மணர் பக்கலில் ஐரோப்யர் முதலானோர் உட்கார்ந்தனராம். இது ஓர் விசேஷ கலிகோலாஹலம். புசித்தவர் பெயர் விவரங்களை ஹிந்து பத்திரிகை காட்டுகின்றது. இந்த ரூபமான ஸஹபோஜநம் சில நாளாய் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தவன் கிறிஸ்தவனாய்ப் பறையருடன் புசிக்கின்றான்; ஸம்பந்தம் செய்து கொள்கின்றான்; ஜாதிநாமத்தை விடானாகிலும், ஜாதியை முற்றிலும் அழிக்கின்றான். மேலே கண்டவிதம் புசித்தவர் தமது ஜாதியை அவ்விதம் வேரறுத்தனரோ?

Universal brotherhood என்பது தியஸாபிகல் ஸொஸைடியினுடைய ஏற்பாடுகளில் ஒன்று. அதை அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டுவர ஸஹபோஜநம் செய்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

அந்த இங்கிலீஷ் சொற்களின் அர்த்தம் ஸர்வத்ர ஸஹோத ரத்வம். ஸர்வத்ர ஸஹோதரத்வம், வஸ்துஸ்வபாவத்தில் இல்லை. இது ஒரு அதிசயோக்தி தான்.

இது ஸம்பாவிதமா? ஆத்மகுணங்கள் ஒவ்வொரு சேதநர்க்குள் பரிணமிக்கலாம். இத்தகைய சேதநர் ஒவ்வொரு தேசத்தில் விசேஷ காரணங்களால் பெருகலாம். மனிதர் யாவரும் ஆத்மகுணபூர்த்தி யடைந்து, த்வந்த்வமோஹ நிவ்ருத்தராய் ஸஹோதரரென வர்த்திப்பாரென்பது ஸ்வப்நகோடிகளில் சேரத்தக்கது. செல்வமும் ஸுகமும் யாவரும் ஸமமாக அடைந்தநுபவிக்கப் பாத்யம் கொண்டாடலாம். ஆத்மகுணஸம்பத்து, பாத்யம் கொண்டாடி வித்திக்காது. இதன் தாரதம்யத்தால்தான், வர்ணதாரதம்யம் நிலைத்தது. ஸஹோதரராகப் பிறந்தவர்க்குள்ளும் பரஸ்பர ஸ்நேஹம் ஸர்வஸாதாரணமன்று. ஸ்நேஹமின்மை தான் ப்ரசுரமாகத் தெரிகின்றது. இதற்குக் காரணம் அர்த்தத்தில் ஸ்ப்ருஹை தான்.

இரண்டாயிரம் வருஷத்திற்கு முன்னும், மஹாபாரத காலத்திலும் லோகத்தார் அர்த்தமடியாகவும், காமமடியாகவும் எப்படிச் சண்டையிட்டனரோ, அப்படித்தான் இப்போதும் சண்டையிடுகின்றனர். ப்ராக்ருத பதார்த்தஜ்ஞாநமெல்லாம் சண்டையில் மனிதரை அதிகமாய்க் கொல்வதற்குத்தான் பயன்படுகின்றது.

தனது ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தைத் தேடுகின்றவன் ஜாதிதர்ம வரம்புகளை அழிக்கமாட்டான்.

ஆஹாரசுத்தியில்லாமல் ஸத்வசுத்தியில்லை. ஆஹாரசுத்தி யென்பது, புசிக்கும் வஸ்துமாத்ரத்தை ஆச்ரயித்ததன்று. கால ப்ரயுக்தமாயும், தேசப்ரயுக்தமாயும் ஸம்ஸ்காரப்ரயுக்தமாயும் அதற்குச் சுத்திக்ரமங்கள் நமது பெரியோரால் சிந்திக்கப்பட்டன. அவரிடம் கௌரவம் உண்டாகில் அந்த க்ரமங்களின் பரித்யாக புத்தி ஸம்பவிக்காது.

வேதகாலத்தில் இருந்த ஆசாரங்கள், ஐரோப்யர் ஆசாரங்களைப் போன்றவையென, அவற்றை அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டுவருவதாகச் சிலர் ப்ரயத்நிக்கின்றனர். லோகத்தில்

ஸர்வத்ர ஜ்ஞாநம் வ்ருத்தியாகுமே தவிர குறையமாட்டாது. அநுபவஜந்யஜ்ஞாந மென்பதை மறுக்கவும் கூடாது. நம் பெரியோர் ஆத்மஸ்வரூப ப்ராப்திக்கு அநுகூலமான ஆசாரங்களைத்தான் விதித்தனர். அநாசாரத்தில் வளர்பவருடன் ஸம்ஸர்க்காபேக்ஷையினால் குலதர்மத்யாகம் குணமாக முடியு மென்று தோன்றவில்லை.

காணப்படும் பேதங்களை அநாதரித்து அவற்றிற்கு ஆதாரமாக நிற்கும் ஆத்மைக்யத்தை அறியச் சொன்னார் அத்வைதிகள். ஸர்வபேதங்களிலும் உள்நின்று ஸமாந ஆகாரவிஶிஷ்டங்களான ஜீவதத்வங்களையும், அவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக நிற்கும் பரமாத்மாவையும், அறியச் சொன்னார் மற்ற வேதாந்திகள். இப்படி ஜ்ஞாநவிஷயமாகத்தக்க வஸ்துவின் ஐக்யத்தாலோ, ஜீவதத்வங்களின் ஆகாரைக்யத்தாலோ, பேதங்களை நிராகரிக்கவொண்ணாது. வ்யவஹாரத்தாலோ, பரமார்த்தமாகவோ, பேதிக்கும் பதார்த்தங்களும் உள்ளனவே. அவை த்ரிகுணாத்மகமான ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்கள். அவற்றுள் நின்ற ஜீவன் பஹு ஜந்மங்களெடுத்து, அவற்றிற்கு இயல்பான குணங்களைப் படிப்படியாக ஜயித்துத் தனது ஆத்மகுணங்களின் ப்ரகாசத்தை ஸம்பாதிக்கின்றான். இந்த ப்ரயத்நத்துக்கு, அவனது ஜந்மாந்தர ஸம்பாதிதங்களான வித்யா கர்மங்களும், அவற்றால் அவனுக்குக் கிடைத்த தத்காலஜந்மமும், ஸம்ஸர்க்கங்களும், ஸஹகாரிகளாக நிற்கின்றன. “ஶுசீநாம் ஶ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோऽபிஜாயதே” எனும் பகவத்வாக்யத்தை ஸ்மரிக்க வேண்டும். ஜந்மாந்தர ஸத்கர்மபலமாகக் கிடைத்த ப்ராஹ்மணாதி ஜந்மங்களையும் ஸம்ஸர்க்கங்களையும் நாசம்செய்து, பகவான், தேவதைகள், பிதுர்க்கள், இவர்களுக்கு உகப்பை ஸம்பாதிப்பதாக எண்ணுதல் யுக்தியுக்தமன்று. ஜாத்யந்தரர்க்கு அநுகூலம் செய்யவேண்டியதே. இதற்காக ஸ்வதர்மத்யாகம் வேண்டுமெனக் கொள்ளுதல் ந்யாயஸஞ்சாரமற்ற மநஸுக்குத் தான் பொருந்தும்.

* * * * *

ஹரித்வாரத்தில் கூடிய ஹிந்து ஸங்கம்.

ஏப்ரல்மீ 9-ம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை, இந்தியா தேசத்தினுடைய ஹிந்துக்களெனப் பட்ட ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களின் ப்ரதி நிதிகள் ஓர் ஸங்கமாக ஹரித்வாரமெனும் புண்ய க்ஷேத்ரத்தில் கூடினார்கள். காஸிம்பஜார் மஹா ராஜா அந்த ஸங்கத்தின் அக்ராஸநத்தை வஹித்தனர். ஆர்யமத மென்னும் ஸநாதந தர்மமானது ஸர்வத்ர ஶாந்தியையும், லோகத் திற்கு ஹிதத்தையுமே அபேக்ஷித்தபடியால், அது மற்றோர் பொருளை அபேக்ஷித்ததன்று எனவும், அது ஸ்வதர்ம நிஷ்டர்க ளுக்கு ஸ்வாநுஷ்டாநத்தால் புருஷார்த்தங்களைத் தந்து, அந்யதர்ம நிரபேக்ஷமாய் நின்று, பரர் விஷயத்தில் நிந்தை, த்வேஷம் முத லான தன்மைகளைப் பாராட்டுவதில்லை யென்றும், அதனுடைய வித்யைகளும், அதனால் உண்டாகும்ஆத்மகுண ஸம்ருத்தியும், ஐரோப்யர் அமெரிக்கர்களில் விவேகஶீலருடைய சித்தங்களை ஸ்வோத்க்ருஷ்ட குணங்களால் ஆகர்ஷிக்கின்றனவென்றும், அந்த ப்ரபு உபந்யஸித்தனர். மேலும், ஆர்யமதாபிமானிகள் வருஷத்துக் கொருதரம் ஒன்றுசேர்ந்து தமது மதத்தின் ஒற்றுமையையும் க்ஷேமத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டுத் தகுந்த ப்ரயத்நங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அவர் அவ்விதம் செய்வதால் அந் யர்கள் ஶங்கிக்க அவகாஶமில்லை யென்றும், அந்யரிடம் த்வேஷத் யாகம் ஸர்வாத்மநா ஆர்யமதத்தை யொத்து மதாந்தரங்கள் பாரா ட்டுவதில்லையென்றும், இந்த மதத்துக் கெட்டிய அபரோக்ஷ விஷய ஜ்ஞாநம் மிகவும் விஸ்தரித்த தென்றும், மநுஷ்யர்க்குள் ஸம்பாவிதமான மதிபேதங்கள் ஆர்யதர்சநங்களுக்குள் இருந்தபோ திலும், அவை ஸமரஸப்படுத்தத்தக்கவை யென்றும், இப்படிப் பட்ட ஸமரஸத்தை ஸங்கத்தார் தமது முக்ய ப்ரயத்நமாக வஹிக்கவேண்டியவர் என்றும், ஸம்ஸ்க்ருத ப்ராசீந க்ரந்தங்கள் தேசமெங்கும் தேடியெடுக்கப்பட்டு ரக்ஷிக்கத்தக்கவை யென்றும் மொழிந்தனர்.

நமது மதாநுஸாரிகள் நாஸ்திகராகவும், மதாந்தரப்ரவிஷ்டர் களாகவும் பரிணமிப்பதால், அவருடைய ஸங்க்யை குறைகின்

றது; ஆதலால், அதனிமித்தம் ஶோகிக்கப் பயனில்லை. மதாபிமாநிகள் ஒன்றுகூடி ஸ்வரக்ஷணத்தில் தத்பரராகில், ஆர்யமதம் ஜீவித்து நிற்கும்; இம்மதத்திற்கும், இதை வழிபடுபவர்க்கும் உண்டான கஷ்டங்கள் லோகத்தில் மற்றெங்கும் இல்லை. இவ்வளவு அபாயங்களையும் கடந்து ஜீவிக்கின்ற நமது மதம், தத்காலம் அதற்கு ஸம்பவித்திருக்கும் தீங்குகளையும் தாண்டி நிற்குமென்று விஶ்வஸிக்க ஹேதுவுண்டு. இந்த மதத்தின் உண்மைகள் ஶாஶ்வதமான உண்மைகளானபடியால், த்வேஷிகளையும் அவை காலக்ரமத்தில் ஆக்ரமிக்கும். இந்த உண்மைகள்தான் லோகத்தார்க்கு ஆமுஷ்மிக மார்க்க ப்ரகாசஹேதுவாக நிற்கத்தக்கன; "யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் । மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஶ: ॥" என்று மற்றெந்த மதத்திலாவது வசநமெடுக்கக்கூடுமோ? நமது ஜாதி வ்யவஸ்தைகள் ஶாஶ்வதமாகவும் பரமார்த்தமாகவும் ஏற்பட்ட உண்மைகளை அநுஸரித்து உண்டாயின; ஆகிலும் பஞ்சமரெனப்பட்ட ஜாதிகளுக்கு உபகரித்தல்வேண்டும்; அதனால் ஸ்வஜாதிதர்மத்துக்கு ஹாநி ஸம்பவிக்காது; ஆதலால் அவர்களுடைய தைந்யதையை நிவர்த்திக்க நாம் ஸர்வப்ரகாரமும் யத்நபரராகவேண்டும்; என்று, இவ்வண்ணமும் அந்த மஹாராஜா ப்ரஸங்கித்தனர்.

இந்த உக்திகள் யாவற்றையும் நாம் அப்யுபகமம் செய்கின்றோம். நமது வைதிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் தமக்குள் உண்டாயிருக்கும் பேதங்களைப் பாராட்டாமல், தமக்கு ஒற்றுமைக்குக் காரணமான விஷயங்களை நன்குமதித்து, ஸ்வரக்ஷணார்த்தம் ஸபைகளையும் ஸங்கங்களையும் ஏற்படுத்தவேண்டும். ஜநத்தொகையில் நாம் குறைவோம் என்பது ஸித்தம். அபிமாநிகள் முயற்சியுண்டானால் என்றும் நம்மதம் ஜீவித்துநிற்கும். பாஹ்ய ஶத்ருக்கள் நமக்கு பலநூற்றாண்டுகளாய் உளர். தத்காலம் அவர் அர்த்தபலம், ஐக்யபலம், ப்ரயத்நபலம், தேசபலம், காலபலம், இவற்றை மிகவும் அடைந்திருக்கின்றனர். இந்த அம்சங்களில் நாம் குறைந்தவர். இதனோடு நமக்குள் பிறந்து, நம்மை விட்டு விலகாமலும் இருக்கும் ஶத்ருக்களை நாம் விஶேஷமாக அடைந்து நிற்கின்றோம். இந்த நாட்டில் ஒரு ஹிந்துஸபையும், அதை

யநுஸரித்த வர்ஷஸங்கமும் ஏற்படவேண்டியதை நாம் மிகவும் ப்ராத்திக்கின்ருேம்.

* * * * * *

10-ம் தேதி மத்யாஹ்நம் அவ்விடம் அகிலபாரதவர்ஷ ஸநாதந தர்ம மஹா ஸங்கம் கூடியது. ஸநாதநதர்மாபிமாநிகளாய் 10,000 பெயர் கூடினராம். அந்த நாட்டு ஸ்ரீசங்கராசார்யர் அந்த ஸங்கத்தை அலங்கரித்தனராம். தர்பங்கா மஹாராஜா அக்ராஸநம் வீற்றிருந்தனராம். காச்மீரமஹாராஜா ஸங்கத்திற்கு விஜயம் செய்தனராம். அக்ராஸநத்தில் அத்யக்ஷர் அருகில் இருக்கும்படி வேண்டப்பட்ட அளவில், அந்த ராஜச்ரேஷ்டர் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, தான் க்ஷத்ரியர் என்றும், ப்ராஹ்மணரான ஸங்காத்யக்ஷருடன்கூடத் தான் இருத்தல் யுக்தமன்றென்றும், ஹிந்துக்களில் ப்ராஹ்மணர் ச்ரேஷ்டரென்றும், மற்ற யாவராலும் வணங்கத்தக்கவரென்றும் சொல்லி, வேற்றிடம் வீற்றிருந்தனர். பல ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள்ளும் ஒற்றுமையை வேண்டியும், ஹிந்துகலாஸங்கம் ஏற்படுவதையும், அதில் நமது மதஜ்ஞாநத்தைப் படிப்பவர்க்கு உண்டுபண்ணவேண்டியதைப் பற்றியும், தீர்மாநங்கள் செய்யப்பட்டன. இத்தகைய மஹாஸங்கம் வருஷம் தோறும் கூடுவதைப்பற்றி காச்மீர மஹாராஜர் வேண்டினர்.

வர்ணுச்ரம தர்ம த்யாகமும் ஹிந்து மதமும்.

ராமக்ருஷ்ணமதமென்பது ஹிந்து மதமே. ஆனல் அது வர்ணுச்ரம தர்மங்கட்கு விரோதியோ என்று அயிர்க்கின்ருேம். தத்காலம் ஜாதி தர்மங்களைக் கடந்த ஹிந்துக்களுடைய ஒரு ஸமவாயம் அவச்யம் வேண்டுமென்போர் உளர். இப்படிக்கின்றித் தோசாந்தரஸ்தர் நமது மதத்தை அபிமாநிக்க இடம் உண்டாகாது; நமது தேசத்தார்க்கு ஐஹிக விஷயங்களில் க்ஷேமம் உண்டாகாது என்று அவர் சொல்வர். இதை நாம் ஒப்புக்கொள்வோம். ஆனுலும், இப்படிப்பட்ட யோசனையால் ஜாதிதர்மத்யாகம் செய்பவர் செய்யட்டும். செய்யாதவரை அவர் இகழ்வானேன்? தூஷிப்பானேன்? அவர்க்கு மாத்திரம் மாநஸாக்ஷியெனும் ஸாமக்ரி ஏற்பட்ட

தன்று. ஜாதிதர்மங்களை விச்வஸித்து அவற்றினின்றும் தவர்தல் ஈச்வராநிக்ரஹஹேதுவாகுமென நினைப்பவரும் ஆத்மஸாக்ஷிக மாய்த்தான் நினைக்கின்றார்கள். ஆதலால் வர்ணாச்ரமநிஷ்டர்க ளான மதாபிமாநிகள் ப்ராசீநமார்க்காநுஸாரிகளாயிருக்கக் குறையில்லை. இவற்றை த்யஜிப்பவர்கள் மதாபிமாநத்தை த்யஜிக்காம லிருப்பரேல், அவர்கள் வேறு வகுப்பினராய்த்தான் நிற்கவேண்டும். வர்ணாச்ரம தர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும் சீரழித்துக் கொண்டு, ஜாதிக்ருதமான வீண் அபிமாநத்தை இவர் பாராட்டுதல் அந்யாயமே. ராமக்ருஷ்ணமதஸ்தர் இந்த வகுப்பைச் சேரத் தக்கவர். தியாஸபியை அபிமாநித்தவர் ஹிந்துமதஸ்தரெனக் கொள்ளத்தக்கவரா ? அவருடைய விச்வாஸங்களை ஹிந்துக்கள் அங்கீகரிக்கலாமோ ?

அந்நிபெஸண்டு துரைஸானி முதன் முதல் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது, தான் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவளென்றும், அதன் விசேஷங்களை ப்ராஹ்மணரிடம் கற்கவேண்டின ளென்றும் வெளியிட்டனள். ப்ராஹ்மணராய்ப் பிறந்தவர்கள் அவளுக்கு ஶிஷ்யராகப் பரிணமிக்கவே, அவர்க்கு அவள் கற்பிக்கும் திறமையைக் கொண்டாடுகின்றனள். 'ஆசார்யவசா: ஶிஷ்யா:' எனும் படி, வர்ணாச்ரமமற்ற ஆசார்யர்களிடம் வர்ணாச்ரம வரம்புக்குள் நின்றவர் சென்றால், அவர் அதை த்யாகம் செய்வதில் விஸ்மயம் உண்டோ ? காசியின்கண், ஹிந்துக்கள் உபகரித்த பொருள் ஸஹாயத்தைக் கொண்டு, அந்நிபெஸண்டு துரைஸானி ஏற்படுத்திய மத்யஹிந்துகலாசாலை, தியாஸபியினின்று ரக்ஷிக்கப்பட்டது ஹிந்துக்கள் பாக்யமே எனத் தோன்றுகின்றது.

தத்வவிசாரம்.

அவதார ரஹஸ்யம்.

பகவத்கீதையில், பகவான், தான் அவதரிக்கும் ப்ரகாரத்தை வெளியிடுமிடத்தே, ‘𑌅𑌜𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 ॥ 𑌯𑌦𑌾𑌯𑌦𑌾𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 । 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇 ॥ 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌮𑍇 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ॥” (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும்) ஜந்மம், நாசம் முதலான விகாரங்களற்ற ஸ்வபாவத்துடன் கூடினவனாயிருந்தும், (ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸங்கோசமற்ற ஜ்ஞாநஶக்தியுடன் கூடினவனாயிருந்தும், ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்தமுள்ள) ஸர்வபூதங்களுக்கும் பரமேஶ்வரனாக விருந்தும், எனது ஸ்வபாவத்திலேயே இருந்தவனாய்க்கொண்டு, ‘𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍, 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌰𑌜𑌸𑌃𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇’ எனும் ஶ்ருதிகளால் நிரதிஷ்டமானபடி, ப்ரக்ருதிமண்டலத்தை அதிக்ரமித்து வைகுண்டமெனும் ஸ்தாநவிஶேஷத்தில், அஸாதாரணமாக நிரதிஶயதீப்தியுடன் கூடின எனது திவ்யமங்களவிக்ரஹ விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு, அதவா, எவள் த்ரிகுணங்களுடன் கூடினவளோ, ஸர்வஜகத்தையும் தன் வசமாக்கி நிற்கின்றவளோ, எவளால் ஸம்பாதிதங்களான போகோபகரணங்களிலே இந்த ஸர்வ ப்ராணிகளும் மோஹித்துப்போய் நிற்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவீ எனப்பட்ட எனது மாயையை என் வஶமாகவே வைத்துக்கொண்டு, அகர்மவஶ்யனாய், எனது ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவதாரம் செய்கின்றேன். ஓ அர்ஜுநா! எங்

101 18462

தெந்த காலங்களில் வர்ணாப்ரமாதி லக்ஷணத்தை யடைந்து, ப்ராணிகளுக்கு அப்யுதய நிப்ரேயஸ ஸாதநமாகவிருக்கின்ற தர்மத்துக்கு ஹாநியும், அதர்மத்துக்கு வ்ருத்தியும் உண்டாகின்றனவோ, அந்தந்த காலங்களில் நான் அவதரிக்கின்றேன். ஸன்மார்க்கத்திலிருக்கும் ஸாதுக்களுடைய ரக்ஷணத்தின்பொருட்டும், பாபஞ்செய்யும் துஷ்க்ருதர்களுடைய நாசத்தின்பொருட்டும், தர்மத்தை நன்றாக நிலைநிறுத்தும்பொருட்டும் யுகந்தோறும் உண்டாகின்றேன். (வேதோதித தர்மஶீலர்களாயும், அப்படியிருக்கையிலும் தேவதாந்தர ஸம்பர்க்கமற்ற வைஷ்ணவாக்ரேஸரர்களாயும், என்னை நன்கு ஆப்ரயிப்பதில் ப்ரவ்ருத்தர்களாயும், எனது நாம கர்மஸ்வரூபங்கள் இந்த்ரியங்களுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாதபடியால், என்னை தர்ஶித்தாலன்றித் தங்களுடைய ஶரீரதாரண போஷணாதிகளை அடையாதவர்களாயும், என் விப்லேஷத்தில் ஒவ்வொரு க்ஷணத்தையும் கல்பஸஹஸ்ரமாக எண்ணப்பட்டவர்களாயும் இருக்கும் ஸாது ஜநங்கள், மிகவும் கஷ்டப்படுவார்களேயென்று அவர்க்கு எனது ரூபசேஷ்டிதங்களுடைய தர்ஶநத்தையும், அவற்றைப்பற்றிய ஸம்பாஷணையும் தந்து, அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்யவும், இவர்க்கு விபரீதமாக நடப்பவருடைய விநாஶத்தின்பொருட்டும், எனது ஆராதநரூபத்தை அடைந்த வைதிக தர்மத்தை அதனால் ஆராதிக்கப்பட்டவனான எனது ஸ்வரூபதர்ஶநத்தைக் கொடுத்து ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டும் யுகந்தோறும் அவதரிக்கின்றேன்.) இவ்விதமாக, (கர்மத்தை மூலமாக உடையதும், முக்குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ளதுமான ஜந்மமற்றவனும், ஸர்வேப்வரனும், ஸர்வஜ்ஞனும், ஸத்யஸங்கல்பனும், இவை போன்ற ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடினவனுமாகிய) என்னுடைய (ஸாதுக்கள் பரித்ராணமென்ன, அவர்கள் என்னை ஆப்ரயித்து அநுபவிப்பதென்ன, இத்யாதிகளையே ப்ரயோஜநமாகவுடைய) அப்ராக்ருதமானதும், எனக்கே அஸாதாரணமாகப் பொருந்தியதுமான எனது அவதாரசேஷ்டிதங்களை உண்மையாக யார் அறிகின்றானோ, அவன், தனது தேஹத்தைப் பரித்யாகம் செய்த பிறகு புநர்ஜந்மத்தை யடையமாட்டான். என்னையே அடைவன்;". என்று ஸாதித்தருளினர். 'ஸஜாயமாநோ வஹுதா விஜாயதே' என்று ப்ருதி சொன்னவண்ணம், அகர்மவப்யனானபடியால்

பிறப்பற்ற ஈச்வரன் பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கப் பஹுவிதமாக அவதரிக்கின்றான். 'ஹஜதி ஶரணஹாஜாம் ஹாவிமோ ஜநுஷ்ஹ ஊாநு' என்று தேசிகன் அருளிச்செய்தபடித் தன் அடியார்க்கு அநுபவயோக்யமாகும் அவதாரங்கள் செய்கிறான். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலும், ஆறுவது அம்சத்தில், கேசித்வஜகாண்டிக்ய ஸம்வாத ப்ரகரணத்தில், பகவானுடைய சக்தித்ரயமாகின்ற ப்ரக்ருதியெனும் ஜடசக்தி, க்ஷேத்ரஜ்ஞனெனும் சித்சக்தி, அவித்யை எனும் கர்மசக்தி, இவற்றால் லோகத்தில் ஸர்வ வஸ்துக்களும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால், ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தம்பம் வரையில், யாவும் அவனுடைய ரூபமென்பதை, 'வனதா நுமெல ஷாசுவாணி தவஸ்ராசுவாணி வாயிஜூவ । யதஸ்தவுக்தி மெயா மெந யஃதூாமிநவஸாயயா ॥' என்று சொல்லி, இது பகவானுடைய மூர்த்தமான விச்வரூபமென்றும், இதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமானதும், அமூர்த்தமானதும், யோகிகளால் த்யானிக்கத்தக்கதும், ஸத்சப்தவாச்யமானபடியால் ஜகத்துக்குக் காரணமாகின்றதுமான பகவத்ரூபத்தை, 'சுஊஹுதஃஂ ஸ்ரூஹ்மணோ ரூவஂ யதிதஸ்ஃவஸ்தெ ஸஃமெயஃ। ஸஊஸாஃ ஶக்தயஸெவதா நூவயதூ ஸ்ரூதிஷ்ிதாஃ ।' என்று வர்ணித்து, அந்தப் பகவத்ரூபத்தில் மேலேகூறிய சக்திகளெல்லாம் ப்ரதிஷ்டிதங்களாய் நிற்கின்றன வென்று முடிக்கின்றார். இது தான் 'சூஷிதஸ்வணஃஂ தஊஸஃவரஸாசு' என்றும், 'க்ஷயஂதஊஸ ரஜஸஃவராகெ' என்றும், 'சுஸ்ருமெதாஹிரண்மயஃ' என்றும் அங்கங்கே ச்ருதிகளில் நிர்த்திஷ்டம். இதைப்பற்றித் தான், மஹாபாரதாதிகளில் 'மெவகஃஂமெதஃ வமிலமொமெக ஸ்ரீயாஸாயுஃ ஜமசுவதிஃ । சூமெவிஷ்ணூரவிஂதஸ்ராதா' என்றும், 'சூஹுதவஂ வூவெ ஸ்ராமெவ ஸ்ரூமிநெ ஸ்ரகூமெதளஊஹாநு । வகஸ்ஷிஃதி விஶ்வாத்மா வததஃநாராயணஃஸ்ரூஹுஃ' என்றும், ச்ருதியில், 'தமிஷ்ணாஃ வரமஂவடிஂ' என்றும், 'நாராயண வரஂஸ்ரூஹ்ம தவஂ நாராயணஃவரஃ' 'நாராயண வரொஜ்யொதி ராத்மா

நாராயணஃபர:’ என்றும், விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பரமேஶ்வரன் ஸ்வயமே அவதரிக்கின்றான் எனும் விஷயத்தை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்மேலே குறித்த ப்ரகரணத்தில், ‘ஸமஸ்தஶக்திரூபாணி தத்கரோதி ஜநேஶ்வர । தேவதிர்யங்மநுஷ்யாக்ய சேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா ॥ ஜகதாமுபகாராய நஸா கர்மநிமித்தஜா । சேஷ்டா தஸ்யாப்ரமேயஸ்ய வ்யாபிந்யவ்யாஹதாத்மிகா ॥’ “ஸமஸ்தஶக்தி விஶிஷ்டனான அந்தப் பகவான் தேவர்களிலும், திர்யக்ஜந்துக்களிலும், மநுஷ்யர்க்குள்ளும், அந்தந்த ஜாதிக்குரிய சேஷ்டிதங்களுடன்கூடிய அவதாரரூபங்களைக் கேவலம் தனது லீலார்த்தம் எடுக்கின்றான். அவனது அவதாரங்களும் சேஷ்டிதங்களும் ஜகத்துக்கு ஹிதத்தை உத்தேஶித்துச் செய்யப்படுகின்றன; கர்மபலபோகத்தின் பொருட்டல்ல; அப்ரமேயனான பகவானுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்கள் மதுரா, கோகுலம், ப்ருந்தாவநம், த்வாரகா, குருக்ஷேத்ரம் முதலான ஸர்வ ப்ரதேசவ்யாபியாய், அபரிச்சிந்நங்களாய், ஹிரண்ய, ராவண, சிசுபால, கம்ஸ, பாணாதி ஸர்வப்ராணிகளாலும் தடுக்கக்கூடாதவையாகவும் இருக்கின்றன” என்கிற ஶ்லோகங்களால் காட்டப்பட்டது. ஆதலால் யோகிகளால் இந்த அவதாரரூபங்களும் த்யேயம் என்று புராணரத்நத்தில் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில், சதுர்முகஸ்துதி ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீராமனைக்குறித்து ப்ரஹ்மா, ‘பவாந்நாராயணோ தேவ: ஸ்ரீமாம்ஶ்சக்ராயுதோ விபு:’ என்றும், ‘ஸீதா லக்ஷ்மீர்பவாந்விஷ்ணு:’ என்றும், ‘அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம்ச’ என்றும் கூறி, ஸ்ரீராமன் ஸர்வேஶ்வரன் என்பதையும், அவனுடைய அவதார சேஷ்டிதங்களைக்குறித்து, ‘அமோகம் பலவீர்யம் தே அமோகஸ்தே பராக்ரம: । அமோகாஸ்தே பவிஷ்யந்தி பக்திமந்தோ நரா புவி ॥’ என்றும், விஷ்ணுபுராண வசநங்களையொட்டி உரைத்திருக்கின்றனர். அதே ஸந்தர்ப்பத்தைக்குறித்து வரையுமிடம், இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த பாஸமஹாகவி,

அவருடைய அபிஷேக நாடகமெனும் க்ரந்தத்தில், தேவருடைய ஸ்துதியில், 'வைஷ்ணவாரூபவஸ்துவைஷ்யிதேந ஸவதார்த்ரவ்யாயயா ஸாம் வ்ருதம் । ஸங்க்ராமாவணோஸவே நிஹிதயா தேவா: ஸமோஷ்ஷிதா: ॥' என்று, ஸ்ரீராமனேயும் ஸீதையையும்பற்றி உரைத்ததில், அவர்களுடைய ஸ்வேச்சாவதாரரூபங்களைத் தர்ஶித்துத் தேவர்கள் க்ருதார்த்தரானர்களென்றும், ராவண ஸம்ஹாரத்தால் அவ்வளவு த்ருப்தி யவர்களுக்கு இல்லையென்றும் கவியினுடைய தாத்பர்யம் வெளியிடப்பட்டது. ஆகையால் நீண்ட காலம் தொடங்கி, அவதாரரூபங்கள் அடியார்களுடைய ஸ்மரணத்துக்கும் த்யாநத்துக்கும் மிகவும் உபகாரமாக இருந்தன எனும் நம்பிக்கை, நம் நாட்டினர்க்குண்டு என்று ஏற்படுகின்றது. பகவானுடைய பரஸ்வரூபத்தைக் காணத் தினப்புற்ற தேவர்களும், அவதாரரூபங்களை அர்ச்சித்தனர் என்பது, 'யஸ்யாவதாரரூபாணி ஸமர்ச்சந்தி திவௌகஸ: । அபஶ்யந்த: பரம்ஸ்வரூபம்,' என்கிற விஷ்ணு புராண வசநத்தால் ஸ்பஷ்டீக்ருதம். கேநோபநிஷத்தில் தேவர்களின் பொருட்டு ப்ரஹ்மம் அஸுரர்களை ஜயித்ததென்றும், அந்த ஜயத்தையும் அதனல் உண்டான மஹிமையையும் தமதென்று மித்யாபிமாநங்கொண்ட தேவர்முன்பாக, ஈஶ்வரன் ஓர் அத்புத ரூபத்துடன் ஆவிர்பவித்தா னென்றும், அந்த ஸ்வரூபத்தை இன்னதென்று அறிய அஶக்தர்களாய்த் தேவர்கள், முதலில் அக்நியையும், பின் வாயுவையும், அதை அறியும்படி அனுப்பினர்களென்றும், அவர்கள் தமது ப்ரபாவத்தை, ப்ரஹ்மத்தின் முன்பாக ப்ரஶம்ஸித்துக் கர்வபங்கமடைந்து திரும்பிய பின்னர், தேவராஜத்வப்ரயுக்தமான அபிமாநத்துடன் இந்த்ரன், ஆவிர்பவித்த ஈஶ்வரன்முன் செல்லவே, அவனுடைய கர்வத்தைப் போக்க நினைத்துப் பகவானும் அந்தர்தாநமடைந்தானென்றும், அவ்விடமே இந்த்ரன் மறைந்துபோன பகவானை த்யாநித்துக் கொண்டுநிற்க, அவனை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு அவ்விடம் வந்த உமாதேவியை நோக்கி, இந்த்ரன் மறைந்துபோன ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வினவ, தேவியும், அவன் தர்ஶித்தது ப்ரஹ்மமென்றும், தேவர் ஸம்பாதித்த அஸுரஜயமெல்

லாம் ப்ரஹ்மத்தின் க்ருபையால் உண்டாயிற்றென்றும், அந்யதா, தேவர் கொண்ட அபிமாநம் மித்யாபூதமென்றும் சொல்லி, ப்ரஹ்ம விஷயமான உபதேசம் செய்தனள் என்றும், மேலே விவரித்த காரணங்களால், அக்நி, வாயு, இந்த்ரன் ஆகிய இந்த மூன்று தேவர்களும் ப்ரஹ்மதர்ஶநத்தை ப்ரதமம் அடைந்து உத்க்ருஷ்டர் ஆயினர் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. இதனால் ஈஶ்வரனுடைய பரஸ்வரூபம், தேவர்களும் அறியார் என்பதும், பகவான், தேவர் மத்யே, உபேந்த்ரனாக அவதரித்து, அவர்க்கு ஜயத்தைத் தந்தனர் என்பதும், அவருடைய அவதாரரூபங்களைத் தேவர்களும் அர்ச்சிக்கின்றனர் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். அவதார ஶரீரங்கள் அப்ராக்ருதங்கள், கேவல பகவதிச்சாஸாத்யங்கள் என்பதைக் காட்ட, “ ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத:, பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி:, ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திர் மாம்ஸமேதோஸ்திஸம்பவா, ” எனும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வசநங்களையும் ஸ்மரிக்கலாம். இப்படி யோகிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் த்யாநத்தால் பரமநிஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் பகவானுடைய அவதாரரூபசேஷ்டிதங்களைப்பற்றி, மேலெடுத்துரைத்த “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:” எனும் ஶ்லோகம் அவதாரரஹஸ்யம் தெரிந்தவன் அதே ஜந்மத்தில் முக்தியடைகின்றானென்று காட்டியது. இதற்கு முக்ய காரணம், இவை தர்ஶிக்கவும், கேட்கவும், த்யாநிக்கவும், ஸுகரமாக நின்று, ‘ யதாக்நிருத்ததஶிக: கக்ஷம் தஹதி ஸாநில: । ததா சித்தஸ்திதோ விஷ்ணு: யோகிநாம் ஸர்வகில்பிஷம் ॥ ’ “கொழுந்து விட்டெரியும் அக்நி வாயுவுடன் கூடி யுலர்ந்த புல்லைச் சாம்பலாக்கும் வண்ணம், ஹ்ருதயத்தில் த்யாநத்தால் நிலைத்த விஷ்ணுவானவர் யோகிகளுடைய ஸர்வபாபங்களையும் நஶிப்பிக்கின்றார்” எனும் விஷ்ணுபுராண ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடியே, அடியார்க்கோர் ஶ்ரமமின்றிக்கே, அவர் பாபங்களைப் போக்குகின்றன. பாபம் நஶித்தால் மோக்ஷம் கரஸ்தம்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌾𑌸𑍀𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌿𑌨𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌕𑌧𑌾𑌮𑌨𑌿 ।
𑌫𑌣𑌾𑌮𑌣𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌤𑌮𑌯𑍂𑌖𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲-
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌨𑍋𑌦𑌰𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌮𑌨𑌿 ॥ 39.

𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌂𑌶𑍁𑌕𑍋-
𑌪𑌧𑌾𑌨𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌤𑌪𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ।
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑍇𑌦𑍈𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌤𑍈-
𑌰𑍍𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑍀𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌜𑌨𑍈𑌃 ॥ 40.

39-40. கீழ் ஶ்லோகத்வயத்தாலே பிராட்டியினுடைய சேர்த்தியை அநுபவித்துவிட்டு, இப்பொழுது, 'அப்படி எழுந்தருளியிருப்பது திருவனந்தாழ்வான் மடியிலே' என்று திருவனந்தாழ்வானுடைய வைபவத்தையும் அவனுடைய வ்ருத்திவிஶேஷங்களையும் இந்த இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் அநுபவிக்கிறார்.

இந்த இரண்டு ஶ்லோகங்களும் ஒரே அந்வயம். '𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌕𑌧𑌾𑌮𑌨𑌿 𑌫𑌣𑌾𑌮𑌣𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌤𑌮𑌯𑍂𑌖𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌨𑍋𑌦𑌰𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌮𑌨𑌿, 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌂𑌶𑍁𑌕𑍋𑌪𑌧𑌾𑌨𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌤𑌪𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿 𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌤𑍈𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑍇𑌦𑍈𑌃 𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌨𑍈𑌰𑍀𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌿𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌾𑌸𑍀𑌨𑌂,'

[ப்ரக்ருஷ்டங்களான ஜ்ஞாநபலங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாயும், தன்னுடைய பணாரத்ந ஸமூஹங்களுடைய ரஶ்மி மண்டலங்களினாலே ப்ரகாஶியாநிற்கும் அந்தஃ ப்ரதேஶத்தையுடைய திவ்ய வைகுண்ட விமாநத்தை யுடையதாயும், திருமாளிகையாகவும் படுக்கையாகவும் ஸிம்ஹாஸந மாகவும் மரவடியாகவும் திருப் பரியட்டமாகவும் புல்குமணையாகவும் குடையாகவும் தத்தத்காலத்திற்குத் தகுந்தபடி உனக்கே ப்ரயோஜநமாகும்படி பல ஶரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதுகாரணமாக ஸகல ஜநங்களினாலும் 'ஶேஷன்' என்று சொல்லப்படுகிறதாயுமுள்ள திருவநந்தாழ்வானுடைய திருமேனியில் பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற], 'ஹவஷ்ஂ' [உன்னை] என்னும் பின்வரும் பதம் முடிக்குஞ் சொல்லாம்.

"வைகுண்டே து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்ஂ ஜகத்பதி꞉ ।
ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதை꞉ ஸஹ ॥"

[வைகுண்டமாகிற பரலோகத்தில், ஜகத்பதியாயும் அசிந்த்யமான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையவனுயுமுள்ள விஷ்ணு, ஸ்ரீயுடனும் ஆப்தர்களான அநுசரர்களுடனும் எழுந்தருளியிருக்கிறுன்] என்று புராணங்களில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கும் ஸ்திதிதான் இவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றது.

ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி - ப்ரக்ருஷ்டங்களான ஜ்ஞாந பலங்களுக்கு முக்ய ஆஶ்ரயமாக இருக்கும். ஜ்ஞாநமும் பலமும் திருவநந்தாழ்வானுக்கு அஸாதாரணங்களான குணங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று. ஐந்து வித ஜ்யோதிஸ் ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரவர்த்தகனை படியால் ஜ்ஞாந ப்ரகர்ஷமும், ஸர்வத்திற்கும் ஆதாரமாயுள்ள பகவத் விக்ரஹத்தைத் தரிக்கிற படியால் பலப்ராகர்ஷமும் இவனுக்கு அநுகுணங்களான குணங்களே. தவிரவும், ஸங்கர்ஷணனென்று பெயருள்ள வ்யூஹ பேதத்தின் அபிமாந விஶேஷம் இவனுக்குண்டு; அதனுல், ஸங்கர்ஷணனுக்கு இயற்கையாயுள்ள இந்த குணங்கள் இவனுக்கும் அநு

குணங்கள் என்று சொல்லக்கூடும். அபரிச்சிந்நங்களான கல்யாண குணங்களையுடைய பகவான், ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யமடியாக, வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த மூர்த்திகளாகத் தன்னை வ்யூஹித்து, ஆஶ்ரயிக்கும் ஜநங்களுடைய திறமைக்கு அநுகுணமாகத் தனது குணங்களை ஆவிர்ப்பாவஞ்செய்துகொண்டு ஜகத்தை ஸம்ரக்ஷித்து வருகிறான் என்று நம்முடைய கொள்கை. அவைகளுள் ஸங்கர்ஷணன் என்று சொல்லப்படும் மூர்த்திக்கு ஜ்ஞாநம் பலம் இந்த இரண்டு குணங்களும் மேற்கொண்டு நிற்கின்றனவாம்.

"ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸபவாந் முக்தபோக்யோ பலாட்யாத் போத்யாத் ஸங்கர்ஷணஸ்த்வம் ஹரஸி விதநுஷே ஶாஸ்த்ரமைஶ்வர்யவீர்யாத்-ப்ரத்யும்ந: ஸர்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந் ஶக்திதேஜோऽநிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்த்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ"

என்னும் ஸ்ரீபட்டருடைய ஶ்லோகம் இந்தக் கொள்கையை விவரிக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஸங்கர்ஷணனுடைய அம்ஶமாகிறபடியால் இந்தத் திருவநந்தாழ்வான், 'ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந பலைகதாம' என்று சொல்லப்படுகிறான். தவிரவும், பகவானும் பிராட்டியுமாகப் பரிமாறும்போது, 'இந்த அநந்தன் ஒருத்தனுச்சுதே! நம்முடைய துகைப்பை எப்படி ஸஹிப்பன்?' என்று அவனுக்குக் கூசவேண்டாதே, துகைத்துப் பரிமாறலாம்படியான தாரண ஸாமர்த்யத்துக்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்குமவன் என்பதை இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பல ப்ரகர்ஷம் ஸூசிப்பிக்கின்றது என்று ஸ்ரீ பெரியவாச்சாம் பிள்ளையுடைய ஹ்ருதயங்கமமான திருவுள்ளம்.

ஸ்வாதீநத்ரிவிதசேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம் - 'திவ்யதாம' என்னும் சொல், வைகுண்டமென்னும் பகவத் விமாநத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த விமாநத்தின்

உள்ப்ரதேஶம் முழுவதும் இந்தத் திருவநந்தாழ்வானுடைய படங்களிலுள்ள ரத்ந ஸமூஹங்களின் கிரண மண்டலங்களினால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதாம். "மணிவிளக்காம்" என்கிறபடியே அந்தத் திவ்யவிமாநத்திற்கு இது ஒரு மங்களதீபமாயிற்று என்பது தாத்பர்யம். பணாமணி வ்ராத மயூக மண்டலங்களினால் ப்ரகாஶியா நிற்கும் உதாரத்தையுடைய திவ்யவைகுண்டத்தையுடையவன் என்று வாக்யார்த்தம்.

நிவாஸ ஶய்யாஸந பாதுகாம்ஶுகோபதாந
வர்ஷாதபவாரணாதிபி: யதோசிதம் தவ ஶேஷதாம்
கதை: ஶரீரபேதை: ஶேஷ இதி ஜநைரீரிதே -

எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திற்குத் தகுந்தபடி, வாஸஸ்தலத்தை இச்சிக்கும் காலத்தில் வாஸஸ்தலமாகவும், யோகநித்ராவஸ்தையில் படுக்கையாகவும், இருந்தால் ஸிஹ்மாஸநமாகவும், நின்றால் மரவடியாகவும், பும்ஸ்த்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும்பொழுது திருப்பரியட்டமாகவும், ஶயநகாலங்களில் புல்குமணையாகவும், சென்றால் வர்ஷம் ஆதபம் இவைகளைத் தகையும் குடையாகவும், இவ்விதமாக ஶரீரபேதங்களைத் திருவநந்தாழ்வான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான் என்பது ஶாஸ்த்ர ப்ரஸித்தம். இந்த ஶரீரபேதங்களெல்லாம் பகவத்கைங்கர்யத்திற்கே உபயோகப்படுகின்றபடியால், அவை பகவானைக்குறித்து ஶேஷத்தன்மையை அடைந்திருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றன. அது காரணமாகவே பாமர பண்டித ஸாமாந்யமாக ஸர்வ ஜநங்களினாலும் 'இவன் ஶேஷன்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறான் என்பது கருத்து. பகவத் அடிமையில் ருசியுடையார்க்கெல்லாம் இந்த ஆதிஶேஷன் என்னும் ஆழ்வான் உதாஹரணமாகிறானன்றோ? ஆகையினால், அவனுடைய வ்ருத்தி விஶேஷங்களை வாயினாற் சொல்லியாவது, தமக்கு அந்த அடிமையில் உண்டாகியிருக்கும் த்வரையை ஒருவாறு ஸமாதாநம் செய்துகொள்வோம் என்னும் திருவுள்ளத்துடன் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் 'நிவாஸ ஶய்யா' இத்யாதியாகப் பரக்க அநுஸந்திக்க ஆரம்பித்தது போலத்தோன்றுகிறது.

“ அந்நம் ஹ்யஜ்யம் மநுஷ்யாணாம் அம்ருதம் தத்திவௌகஸாம் ।
ஶ்வபசஸ்ய விட்த்ருணாஹாரவத்ஸதாம் தாஸ்யைகஜீவநா: ॥”
[மநுஷ்யர்களுக்கு அந்நம், தேவதைகளுக்கு அம்ருதம், நாய் ம்ருகம் இவைகளுக்கு அஶுத்த பதார்த்தங்கள் புல், இவை முதலியவைகளும் போஜ்யமாவதுபோல, ஸத்துக்களுக்கு பகவத் பாகவத தாஸ்யமே முக்யமான புருஷார்த்தம்] என்கிறபடி, ஸாதுக்கள் தாஸ்யைக ருசிகளாகவே இருப்பார்கள்.

இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ‘ஶேஷ:’ என்னும் பதத்திற்கு ‘பரகதாதிஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸஶேஷ:’ என்று வேதாந்திகள் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். இதன் ஸ்தூலமான தாத்பர்யமாவது... எந்த வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூபத்தின் பாமப்ரயோஜநம் மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ஒரு அதிஶயத்தை விளைவிக்கிறதாகவே இருக்கிறதோ, அது மற்றொரு வஸ்துவைக்குறித்து ஶேஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது. திருவநந்தாழ்வானுடைய ஸ்வரூபம் முழுவதும் பரமபுருஷனுடைய அதிஶயத்தின்பொருட்டே ப்ரயோஜநப்படுகின்றபடியால், அவன் பரமபுருஷனைக்குறித்து ஶேஷன் ஆகிறான் என்பதில் ஆக்ஷேபமேயில்லை. ஶேஷனைத் தாஸனென்றும், ஶேஷியை ஸ்வாமியென்றும் சொல்லக்கூடும்; ஆனால், சேதநவிஷயத்தில் மாத்திரம் ‘தாஸ’ ‘ஸ்வாமி’ என்னும் பதங்கள் லோகத்தில் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன; ‘ஶேஷீ’ என்னும் பதங்களோ அசேதந விஷயத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும். விஶேஷார்த்தத்திற்கு வேதாந்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறது.

‘ஶம்ஶிதே’ என்னும் பதம் ஸப்தமீ விபக்தியில் ஏகவசநம்; ‘அநந்தபோகிநி’ என்பதற்கு விஶேஷணம்.

‘அநந்த போகிநி - திருவநந்தாழ்வானுடைய திருமேனியில், ‘அநந்தன்’ என்று திருவநந்தாழ்வானுக்குப் பெயர் வந்ததற்குக் காரணம், அவனுடைய குணங்கள் அநந்தங்களாய் (அதாவது - எல்லை இல்லாதவைகளாய்) இருப்பதே.

𑌦𑌾𑌸𑌸𑍍𑌸𑌖𑌾 𑌵𑌾𑌹𑌨𑌮𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌵𑌜𑍋
𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌮𑌯𑌃 ।
𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌰𑍋 𑌗𑌰𑍁𑌤𑍍𑌮𑌤𑌾
𑌤𑍍𑌵𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌸𑌂𑌮𑌰𑍍𑌦𑌕𑌿𑌣𑌾𑌙𑍍𑌕𑌶𑍋𑌭𑌿𑌨𑌾 ॥ **41.**

"𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑌰𑌸𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌸𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑌰𑌮𑌹𑍋𑌰𑌗𑌾𑌃 ।
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥"

[கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸ்ஸுகள், ஸித்தர்கள், கிந்நரர்கள் நாகங்கள் (இன்னும் மற்றவர்கள்) ஒருவரும் எவனுடைய குணங்களின் எல்லையை அறியவில்லையோ, அவன் அநந்தன்] என்கிறபடி குணாநந்த்யமே இந்தப் பெயருக்கு ஹேது. ஈச்வரன் ரக்ஷணத்தில் அஸங்க்யாத குணனாகிறாப்போல, இவன் கைங்கர்யத்தில் அஸங்க்யாதகுணன் ஆகிறான். என்பது கருத்து.

தயா ஸஹாஸீநம் - (இப்படிப்பட்ட ஶரீரத்தின்மீது,) கீழ் ஶ்லோகங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள லக்ஷ்மியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் பூமி முதலிய மற்றைப் பத்நிகள் இருக்கையிலும் லக்ஷ்மி ப்ரதாநையானதனால், அவளை மட்டில் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவித்தது.

41. திருவநந்தாழ்வானைப்போல அந்தந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி கைங்கர்யார்த்தமாகவே பலபல ரூபபேதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பகவானுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் செய்து வரும் பெரியதிருவடியின் சேர்த்தியை இந்த ஶ்லோகத்தினால் அநுஸந்திக்கிறார்.

த்ரயீமயோ யஸ்தே தாஸஸ் ஸகா வாஹநம் ஆஸநம் த்வஜோ விதாநம் வ்யஜநம் (ச பவதி), தேந த்வதங்க்ரிஸம்மர்தகிணாங்க ஶோபிநா கருத்மதா புர உபஸ்திதம். [வேதங்களை அவயவங்களாக உடைத்தாயிருக்கும் எவன், உனக்கு தாஸனாகவும் ஸகாவாகவும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் ஆதப நிவாரணமாயிருக்கும் விதாநமாகவும் விசிறியாகவும் ஆகிறானோ,

அப்படிப்பட்டவும், உன்னுடைய திருவடிகளுடைய நெருக்குவ தால் ஜநித்திருக்கும் தழும்பினால் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறவு மான கருடாழ்வானால் ஸர்வதா முன்பே ஸந்நிஹிதனாயுள்ள]. இதற்கும், மேல்வரும் ‘ஹவஜம்’ என்னும் பதம் முடிக்கும் சொல்.

த்ரயீமய: - வேதங்களை அவயவங்களாகவுடையவன்.

“ஸுபர்ணோ(அ)ஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே ஶிரோ கா யத்ரம் சக்ஷு:”

என்றும்,

“தஸ்ய காயத்ரீ ஜகதீ ச பக்ஷாவஹவதாம்...........”

என்றும் ச்ருதிகளில், கருடாழ்வான் ஸர்வ வேத மய விக்ரஹ னாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். ஈஶ்வரன் வேத ப்ரதிபாத்யன் போல இவன் வேத ஶரீரன் என்பது கருத்து.

தாஸ: - கிங்கரன். கீழ் விவரித்திருப்பதைப் பார்த்துக் கொள்ளவும். கீழ்ச்சொல்லப்பட்டுள்ள ஶேஷத்வத்தில் இந்தத் தாஸத்வம் ஒருவிஶேஷித்த அம்ஶம். தன்னுடைய வ்யாபாரங்க ளடங்க ஈஶ்வரனுக்கு அதிஶயத்தை விளைவிக்கத் தகுந்தவை என்பதைத்தான் இதுவும் குறிக்கின்றது.

ஸகா - ஸ்நேஹிதன். அதாவது - ஸமாநமான சித்தவ்ருத் தியை யுடையவன்.

“ஸமாந சித்தவ்ருத்தித்வம் ஸகித்வமிதி உச்யதே”

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஜகத் வ்யாபாரங்க ளெல்லா வற்றிலும் ஈஶ்வரன் தன்னோடு கலந்து பரிமாறும்படியான பெரு மையைப் பெற்றவன் என்பது தாத்பர்யம்.

வாஹநம் - கமநாவஸ்தைகளில் ஈஶ்வரனுக்குக் கருடாழ் வான் வாஹநமாகிறான் என்பது ஸுப்ரஸித்தம். ஆஶ்ரிதர்க

ளுக்கு ஆபத்துக்கள் நேர்ந்தால் எவ்வித தாமஸமுமின்றிக்கே அவர்களுடைய ஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ஈஶ்வரனைக்கொண்டு வந்து சேர்ப்பதான தொழிலையுடையவன் என்பது கருத்து. கஜேந்த்ராழ்வான் முதலியவர்களுடைய ஸம்ரக்ஷணத்தில்

"𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌗𑌜𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌰𑍁𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑌭𑌸𑌂 𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍"

என்கிறபடி இந்தக் கைங்கர்யத்தைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆஸநம் - ஸிஂஹாஸநம். இது ஈஶ்வரன் நிர்வ்யாபாரனாக இருக்கும்பொழுது. இந்த அவஸரத்தில் வேறு ஒரு கைங்கர்யமும் உபபந்நமாகாததலால், இப்படி யிருப்பதுதான் தனது மேன்மைக்கு ஸத்ருஶம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி இப்படி இருக்கிறான் என்பது கருத்து.

த்வஜ꞉ - கொடி. 'கருடத்வஜன்' என்று பகவானுக்கு ப்ரஸித்தியன்றோ? பகவானுடைய வரவை சாதக பக்ஷிபோல எதிர்பார்த்து நிற்கும் ஆஶ்ரிதர்களுக்கு, ஈஶ்வரன் கிட்டுவதற்கு முன்னமேயே 'ஈஶ்வரன் எழுந்தருளுகிறான்' என்பதைத் தூரத்திலேயே ப்ரகாஶிப்பிக்கும் ஸ்வரூபத்தை யுடையவன் என்பது கருத்து.

"பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் போல்"

"புள்ளூர் கொடியாய்"

இத்யாதிகளில் உண்டாகியிருக்கும் ப்ரஸித்தி இங்கு சொல்லப்படுகின்றது.

விதாநம் - ஆதப நிவாரணமாயிருக்கை.

"மேலாப்பின் கீழ்வருவான்"

என்றும்.

"க்ருதச்சாயம் ஹரேஶ்ச்ருத்ர் பக்ஷாப்யாம் பக்ஷிவாஹம் நவம்"

என்றும் சொல்லியிருக்கிறபடி ஈஸ்வரனுக்கு இவன் ஆதபநிவாரணமாகவும் ஆகிறான் என்று தெரியவருகிறது.

வ்யஜநம் - விசிறி. தன்னை மேற்கொண்டு போம்போது, சாமரங்கள்போலத் தனது சிறகுகளினால் ஈச்வரனுக்கு ஒரு ஆஸ்வாஸத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கிறான் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸ்கந்தே ஸம்ஸக்த கிணாங்க ஶோபிநா - ஈச்வரனுக்கு வாஹநமாயிருந்து, அப்படி இருக்கும் காலத்தில் அவனுடைய திருவடிகளினால் அழுத்தப்பட்டு அதனால் ஒரு தழும்பைப் பெற்றிருக்கிறான் கருடாழ்வான் என்பது இதனால் ஸூசிதமாகின்றது. தாஸ்யைக ஜீவநனாக இருக்கும் இந்த ஸத்துக்கு இந்தத் தாஸ்ய சிஹ்நம் புகழ்ச்சியைக் கொடுக்குமொரு லக்ஷணமாகுமன்றோ? "ஜ்யாகிண கர்கஶை:" என்று ஈஸ்வரனுடைய திருக்கைகளுக்கு ஒரு லக்ஷணம் கீழ்சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல, இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் இந்த ஸம்மர்த்த கிணமும், கர்மபரவஶர்களாயுள்ள மற்றை ஜீவகோடிகளைப்போலத் தாம் அபிநயிக்கும் காலத்தில் தான் ஸம்பவிக்கும் என்று அறியவேண்டும். அஜஹத் ஸ்வ ஸ்பாவனாக அவதரிக்குமெல்லார்க்கும், அவதார தஶையில் ஸம்பவிப்பதை மற்றைத் தஶையில் ஆரோபிப்பது அநுபபந்நமன்று.

ஸாநந்த உபஹ்ருதம் - ஈஸ்வரனுடைய திருமுன்பே ஆபிமுக்யத்துடன் இவன் இப்படி ஸேவித்து வருகிறான் என்று கருத்து. ஈச்வரனுக்கு இந்தக் கருடாழ்வான் ஒரு நிலைக்கண்ணாடியாக ஆகினான் என்பது த்வநிக்கின்றது.

எஸ். வாஸுதேவன்.

115

அஹோபில மாஹாத்ம்யம்.

நான்காவது அத்யாயம்.

ருஷிகள்:—விபுவே! பவநாசினீ தீர்த்தத்தின் மஹிமையும், பலமும், அவ்விடத்திலுள்ள தீர்த்தங்களின் வைபவமும், தனித் தனியே சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்யம் ஒரு பொழுதும் அநுபவிக்கப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை; பார்க்கப்பட்டதுமில்லை; ஓரிடத்திலுமில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் பற் றுள்ள மநஸ்ஸையுடைய நராதமர்கள் இந்தத்தீர்த்தத்தின் பெரு மையை அறியார். அந்தோ! கொடுமை. மிகவும் கஷ்டம்! எந்த மனிதன் பரிசுத்தமான பவநாசினியைப் பார்க்கவில்லையோ, அதில் ஸ்நாநம் செய்யவில்லையோ, அந்தத்துராத்மாவினுடைய ஜந்மம் வ்ருதா; வ்ருதா; வ்ருதாவானது. தவம் வேண்டாம்; தீர்த்த யாத்ரை வேண்டாம்; சாஸ்த்ராப்யாஸம் வேண்டாம்; பல வித மான யாகங்கள் வேண்டாம்; எவன் பவநாசினீயில் ஸ்நாநம் செய் கிறானோ, அவன் அப்பொழுதே பகவானை, அதன் கரையிலேயே தர்சிக்கிறான். எதனாலே பவநாசினியின் வைபவம் மனத்தில் வைக்கப்பட்டதோ, அதனாலேயே நாங்கள் உலகத்தில் பூஜிக்கத் தக்கவர்கள்; புவியில் மிகவும் தந்யர்கள். பிரமனே! பகவானாகிய பிரமபுத்ரனே! நாங்கள் க்ருதார்த்தர்களானோம். இப்பொழுது ஒன்பது நரஸிம்ஹர்களுடைய திருநாமங்களையும், இடங்களை யும் தனித்தனியே கேட்க விரும்புகிறோம். அதைக்கேட்க ஸந் தோஷமும் உண்டாகிறது. பயமில்லாமலிருக்கிறோம். உண்மை யாகச் சொல்லவேணும்.

ஸ்ரீ நாரதர்:—எல்லா ஸ்தலங்களிலும், கஜ தீர்த்தத்தின் கரை மிக்க சுபமானது. அவ்விடத்தில் ந்ருஸிஹ்மன் சத்ருக்களைப் பிளந்துகொண்டே ப்ரகாசிக்கிறார். சக்ராஸநத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவராய், சக்ரம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவராய், ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று கிடப்பவருடைய வக்ரமான மநஸ்ஸை நாசஞ்செய்துகொண்டே ஸடைகளுடைய கூட்டத்தோடு கூடிய

வராய், அஸுர ஸமூஹத்தைக் கொன்றுகொண்டு, கோரைப் பற்களினால் பயங்கரமான திருமுகத்தோடு கூடியவராய், பயத்தையும் பயப்படுத்துகின்றவராய், கூரிய வஜ்ராயுதம் போல் கடினமான நகங்களினாலே அஸுரர்களைக் கலக்கியவராய், நெற்றிக் கண்ணில் உண்டான கொடிய நெருப்பினால் அளவிடமுடியாத ஆகாரத்தோடு மூன்று லோகங்களையும் எரிப்பவர்போலும், பக்தர்களிடத்தில் க்ருபையினால் எப்பொழுதும் பாவிக்கப்பட்ட அம்ருதம் போன்ற பார்வையுடன் கூடினவராய், எதிரில் கைகுவித்து நிற்கின்ற, ப்ரீதியினால் பூரிக்கப்பட்ட ஸத்பக்தனாகிய ப்ரஹ்லாதனை க்ருபையுடனே அநுக்ரஹித்துக்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்த ஸ்தலமே ப்ருஹ்மாதிகளாலே உபாஸிக்கப்பட்ட முதன்மையான ஸ்தலம். வேறு அநேகம் நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்கணக்காகவும் ஸ்தலங்கள் இருக்கின்றன. ந்ருஸிஹ்மன் இல்லாத ஸ்தலம் உண்டானதுமில்லை. உண்டாகப்போகிறதுமில்லை. புவநங்களிலும், காற்றிலும், வார்த்தையிலும், நெருப்பிலும், அம்ருதத்திலும், ஆகாயத்தினிடத்திலும், மற்ற எல்லாவற்றிலும் ந்ருஸிஹ்மன் இருக்கிறார். தேஹமும் ந்ருஸிஹ்மன். பொருள்களும் ந்ரஸிஹ்மன். நிழலும் ந்ருஸிஹ்மன். யாகங்களில் செய்யப்படுகின்ற ஸவநங்களும் ந்ருஸிஹ்மன். வநங்களும் ந்ருஸிஹ்மன். ஸ்திரீகளும் ந்ருஸிஹ்மன். எது இருக்கின்றதோ, எது இல்லாததோ, அவையெல்லாம் ந்ருஸிஹ்மன். தேவனாகிய ந்ருஸிஹ்மனை விட மற்ற வஸ்துக்களைத் தெரிந்துகொண்ட மனிதன், இரண்டு கால்களோடு பிறந்திருக்கிற பசுவுக்கு ஒப்பாவன். அதை விடப் பிறக்காமலிருப்பதே உத்தமம். மரித்தலும் உயர்ந்ததாகும். எந்தக் காரணத்தினால் அவன் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருக்கின்ற ந்ருஸிஹ்மனைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ; புத்திமான்களும், மூடபுத்தியையுடையவர்களாய் ந்ருஸிஹ்மனை அறிந்துகொள்வதில்லை. தேஹம், ஆத்மா, இவைகளைப்பற்றிய பகுத்தறிவில்லாத துஷ்டர்களைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை. அப்படிப்பட்ட ந்ருஸிமர்களைப்பற்றி க்ரமமாகச் சொல்லுகிறேன். ருஷிகளே ! நீங்கள் எல்லாரும் கேளுங்கள்.

அநாதியாகிய பகவான் வேதாசலத்தின் பின்புறத்திலிருந்துகொண்டு, வராஹத்தினுடைய ரூபத்தையடைந்து, பத்நியாகிய

பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அந்த மலையின் உந்நதமான கொடிமுடியில் லக்ஷ்மியோடு கூடியவராய் ந்ருஸிம்ஹன் தெற்கு முகமாக ப்ரகாசிக்கிறார். அந்த இடத்தில் மிகவும் உயர்ந்த நதியொன்று, 'கநகா' என்ற பெயருடையதாய், தனது பெருக்கினால் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு எப்பொழுதும் ப்ரவஹிக்கிறது. அவ்விடத்தில் நருஸிம்ஹன், முன்பு லக்ஷ்மிக்கு ப்ராதாந்யத்தை ஏற்படுத்தினார். அது முதல், ஜநங்கள் அதை லக்ஷ்மியின் ஸ்தலமாகச் சொன்னார்கள்.

ருஷிகள்:—பகவானே! முன்பு கருடாசலத்தின் வைபவமானது சொல்லப்பட்டது. அதற்கே, நடுவில், வேதாசலம் என்கிற ப்ரஸித்தி எப்படி யுண்டாயிற்று? ப்ரபுவே! இது பெயரில் வித்யாஸமா? அல்லது வஸ்துவிலேயே பேதமா? தபோவான்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனாகிய முநிபுங்கவனே! உண்மையைச் சொல்லக்கடவீர்.

ஸ்ரீநாரதர்:—மலைக்குள் உத்தமமான இந்தப் பர்வதம் கருடாசலம் என்ற பெயரையுடையது. வேதாசலம் என்னும் பெயருடைய இந்தப் பர்வதம் அதற்கு ஓர் அங்கமாக இருக்கிறது. முன்பு க்ருதயுகத்தில், துஷ்ட புத்தியையுடைய க்ரூரனான ஸோமகன் என்பவன், தாமரையில் உதித்த நான்முகனிடத்திலிருந்து வேதங்களைத் திருடிக்கொண்டான். பிறகு, ப்ருஹ்மாவும் கலங்கிவிட்டார். சராசரங்களோடு கூடிய மூன்று லோகங்களும் கலங்கின. வர்ணாச்ரம தர்மங்களுடைய ஆசாரமும் நடக்கவில்லை. புருஷோத்தமனாகிய பகவான், இவை யெல்லாவற்றையும் பார்த்து, ஸோமகன் என்கிற ராக்ஷஸனையும் கொன்று, வேதங்களையும் திருப்பிக்கொண்டு, தூக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ருஹ்மாவுக்குப் பகவான் மறுபடியும் கொடுத்தார். அப்பொழுது, எல்லா வேதங்களும் ஒன்று சேர்ந்து தங்களுக்குள் பின்வருமாறு யோசித்தன:—"இந்த ப்ருஹ்மா வரங்கொடுப்பதற்கே ஒருபோதும் ஸமர்த்தரல்லர். ஆகையினால் நாம் தவஞ் செய்வோம். எல்லாரையும் ஜயித்தவர்களாகக்கடவோம். இது நிச்சயம். அஸுரர்களாலாவது, தேவதைகளாலாவது, மநஸ்ஸை ஜயிக்காத மநுஷ்யர்களாலாவது, வேறே சாஸ்த்ரங்களாலாவது,

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்.

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் ஆஸ்தானத்தில் சென்ற ஆறுஸம்வத்ஸரமாக வீற்றிருந்த ஸ்ரீவண்ஶடகோப ஸ்ரீ பராங்குஶமஹாதேசிகன் வைகாசி மாஸம் 7-ம் தேதி வியாழக்கிழமைதினம் நித்யவிபூதியை அலங்கரித்தார் எனக்கேழ்விப்பட்டோம். இந்தஸ்வாமி காலத்தில் கீழ் பிரஸ்தாபித்திருக்கும் வ்யவஹாரம் உண்டாயிற்று. இன்னும் வ்யவஹாரங்கள் உண்டாக இந்தஸ்வாமி இடம் கொடுத்தார். திருவள்ளூர் ஸ்ரீ வீரராகவஸ்வாமி தேவஸ்தானத்துக்கு Scheme என்னும் தக்க ஏற்பாடு செங்கல்பட்டுகோர்ட்டில் ஆய்விட்டது. நமக்குத்தெரிந்தவரையில், களத்தூர்ஸ்வாமி காலத்திலும் இந்தஸ்வாமி காலத்திலும் தான் கிரந்த காலக்ஷேபங்கள் மடத்தில் முற்றிலும் இல்லாமலே இருந்தது. ஸ்வாமிகள் எந்தக் காரணத்தினாலாவது காலக்ஷேபம் ஸாதிக்க யோக்யதை இல்லாமலிருந்தால், முன் லாலாபேட்டை வஜ்ரம் ஸ்வாமி அநுஸரித்தபடி, ஸ்தானத்தை தக்கவர்களிடம் கொடுத்து விட்டு ஏகாந்தசீலர்களாக இருக்கக்கூடாதா? இதுஶிஷ்யர்களுடைய தௌர்பாக்யம். இனி இந்தப் பெரிய ஆஸ்தானம் இவ்வண்ணம் இராதென்று பிரதீக்ஷிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் உயில் கேஸ்

ஶிஷ்யஸபையின் நிர்வாஹ ஸங்கத்தார் ஏகாபிப்ப்ராயமாகச் செய்த தீர்மானத்தின்படிச் சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தரால் நாகப்பட்டணம் ஸப்கோர்ட்டில் செய்த வ்யவஹாரமானது உபயவாதிகள் ஒப்புக்கொள்ளுதலின்படி வித்ட்ரா செய்யப்பட்டது. வாதிகள் ஸங்க்யாதீதமாயிருக்கும் ஶிஷ்யர்கள் எனப்பட்டவர்களிடம் எதிர்பார்த்தபடி ஸஹாயம் பெறவில்லை. சில ஶிஷ்யர்கள் வ்யவஹாரம் நடப்பதை அங்கீகரிக்காமல் அதன் தத்கால முடிவைப்பற்றி ப்ரயத்நபரரானதுமன்றி, ஸ்ரீ ஸ்வாமியும் அந்தப்படியே அபிப்ராயப்பட்டார். பின்னால் ஶிஷ்யரெனப் படுவோர் தாங்கள் கொண்டாடும் பாத்யதையை வ்யவஹார மூலமாயோ அந்யதாவோ ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்வதற்கு யாதொரு பிரதிபந்தகமில்லாம லிருக்கும்படியாகத் தத்கால வ்யவஹாரம் முடிவையடைந்தது.

ஶி. ராஜகோபாலன்,

காரியதர்ஶி.

6119

கடிதம்.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சோத்யத்துக்கு ஓர் ஸமாதாநம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சென்ற தை மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் ஊ. ஈ. என்று கையொப்பமிட்ட ஒரு ஸ்வாமி எழுதின சோத்ய விஷயமாய் சிலவற்றை எழுதத் துணிகிறேன். அந்த ஸ்வாமி! 'தமிழ் தர்க்கம் போல் கழகழப்பாமல், சவுக்கம் தீர' ஓர் ப்ரதிவசநத்தை அபேக்ஷித்த போதிலும், பிரதிவசந ஸ்வரூபம் ஸாதுவானல் வாசிகமான ஶிக்ஷணம் ஸுலபமாகையாலும், தமிழ்ப் பத்திரிகையில் சுத்த ஸம்ஸ்க்ருத நிர்வசநம் படிப்பவர்களுக்கு க்லேசகரமாகையாலும், மந்தமதியான அடியேனுக்குத் தோன்றியமட்டில், இந்த சோத்ய விஷயமான அதிகரணத்தின் அந்திம ஸூத்ரத்தின் அர்த்தத்தை அடியேன் அறிந்தபடி விவரிக்கிறேன்.

(1) இந்த அதிகரணத்தில் முதல் இரண்டு ஸூத்ரங்களில் பரமாத்மத்வமே ஸாத்யம். மூன்ருவது ஸூத்ரத்தில், ஜீவபேதம் ஸாயத்ம். 4-வது ஸூத்ரத்திலும் ஜீவபேதமே ஸாத்யம். 5-6-வது ஸூத்ரங்களில் 'பரமோத்கர்ஷம்' 'ஜீவநிஷேதம்' ஆகிய இரண்டும் ஸாத்யங்கள். இந்த நிஷ்கர்ஷம் ஶ்ருதப்ரகாசிகையால் ஸித்தம். 'ப்ரகரணாச்ச' என்கிற ஸூத்ரப்ரகாசிகையில், "அஸ்யஸூத்ரஸ்ய ஸாத்ய நிர்தேஶாபாவாத் ப்ரகரணாபேக்ஷஸ்ய ஹேதோ: ப்ராணஸ்த்ரத்விகேஷு பரமோத்க ஸாத்யமேவ ஸாதயேச்ச பூர்வேத்யாத்த த்வாந்வயோ ஹவிஷ்யதீத்யபிப்ராய நிஷேயநம்:" என்றும், 'உத்தரஸூத்ர ப்ராப்யநேஹாக்ஷய ஜீவி

ஸாயுஜ்யேந நிர்திஷ்யதே ' என்றும் இருக்கிறபடியால் இது ஏற்படுகிறது.

(2) ஒரே ஸூத்ரத்துக்கு ஸாத்யத்வயமிருப்பது வாக்யபேத துஷ்டமாகாதோ என்னும் சங்கையை, ' க்லிஷ்ட ஸூத்ரே வா ஸாத்யத்வயம் ந்யாய்யம் ப்ரதிபாத்ய ஸாத்யத்வய ப்ரதிக்ஷேப ஸாமர்த்யாதி நவாக்யபேதः ' என்று ச்ருதப்ரகாசாசார்யர் தாமே பரிஹரித்திருக்கிறார்.

(3) இனி 5 - 6 - ஸூத்ரங்களில் ஹேதுக்கள் எவை? 5-ல் ' வ்யபதேசாச்ச ' என்று ஒரே ஹேது. இது இரண்டு ஸாத்யத்துக்கும் ஸாதகமாவது எப்படி, யென்றால், ' விஷயவாக்யஸ்ய ஸாத்யத்வய வ்யபதேசாச்ச, ' ஜீவாத் பேதஸ்ய வ்யபதேசாச்ச ' என்று ஒரே ஹேதுபதத்தை உபய விதமாய் ஸாதகமாக்க வேண்டும். அதாவது, இந்த ஸூத்ரத்தில் ஜீவபேதமாகிய இரண்டாவது ஸாத்யத்துக்கு அந்வயப்படுத்த ' வ்யபதேசாச்ச ' என்னும் ஹேதுவை ' வ்யபதேசாபாவாச்ச ' என்று பரிணமம் செய்து, ' ஜீவாத்மந ' என்றும் அத்யாஹாரம் செய்யவேண்டியது அநிவார்யமாகிறது. ஜீவாத்ம வ்யபதேசாபாவம் இரண்டாவது ஸாத்யத்துக்கு நிஷ்க்ருஷ்டஹேது வென்றாகிறது. இப்படிச் செய்யாவிடில், ஹேது, உபயஸாதகமாக வழியில்லை.

(4) 6 - வது ஸூத்ரத்திலும் ஸாத்யத்வயம் உத்திஷ்டமென்று முன் சொன்னோம். இங்கே, ஹேது, (1) ' ஸ்திதேः, அதநாச்ச ' என்று இரண்டு ஹேதுக்களா? அப்படியானால் ஹேதுக்களுக்கு க்ரமமாகவா, யுகபத்தாகவா அந்வயம்? அல்லது (2) ஹேது ஒன்று தானா? அது எது? என்று விமர்சிக்க வேண்டும். இரண்டு ஹேதுக்களானால், ' அதநாச்ச ' என்கிற ஹேதுக்கு இரண்டு ஸாத்யத்தோடும் ஏகாதிகரண்யம் ஏற்படா தாகையால், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சொல்லும் அநுபபத்தி ஸித்தமே. இரண்டு ஹேதுக்கள் என்கிற பக்ஷத்தை நிர்ப்பந்தித்தால், ' அதநாச்ச '

என்கிற ஹேதுவை, ' ஜந்டிநாசு ' என்று பரிணமித்தே அந்வயிக்கவேண்டும். இது ஸூத்ரசைலிக்கு ஸர்வதா விரோதமல்லவென்று முன் ஸூத்ர விமர்சத்தில் சொன்னோம். ஆகிலும் இந்த யோஜனையில் சுஷூாரஸூ வாஹூஜைம்—(1) பாஷ்யாதிகளில் இந்தப் பரிணமம் ஸூசிக்கப்படாதது. அவஸ்திதியும் அநதநமும் ஏகார்த்த மாகையால் பிந்நஹேது த்வயம் ஏற்படாது. (3) விஷய வாக்யத்தில் ' அநதநம் ' உபாத்தமாகவில்லை. இது மேலே வ்யக்தமாகும். ஆகையால் ஹேதுத்வய மென்னும் பக்ஷம் ஸரியல்ல.

(5) ஆகையால், இந்த ஸூத்ரத்தில் விவக்ஷிதமான ஹேது ' ஸூிதூிநாஷியாநாசு ' என்கிற ஒன்றே என்று தோன்றுகிறது. பக்ஷம் தூிஹூாடிூாயதந வாக்ய மாகையால் அதை, பரமாத்ம பரமென்றும் ஜீவபரமல்லவென்றும் ஸாதிக்க, பரமாத்ம விஷயமான ஸூிதூிஷியாநமும், ஜீவவிஷயமான அதநாபிதாநமும், ஆக ஸூிதூிநாஷியாநம் அந்தந்த ஸாத்ய நிஸூயத்துக்கு ஹேதுவாகிறது. பரமாத்ம விஷய ஸூிதூிஷியாநம் போலே ஜீவவிஷய சுடிநாஷியாநமும் வாக்யத்தின் பரமாத்ம பரத்வத்தை ஸாதிக்கலாம். வாக்யம் பரமாத்ம ப்ரகரணஸ்தமான போது, சுடிநவடிம் ஜீவவிஷயமாகையால், வ்யாபார பேதத்தாலே ஜீவபேதம் ஸாதித்ததாகிறது. இப்படியும் இது வ்யதிரேக கர்பந்தானே என்னும் சோத்யம் ஸரியல்ல. அந்வய வ்யதிரேக ரூபமாய் ஸாத்யங்களிருப்பதால், ஹேதுவிலும் வ்யதிரேகாம்சம் ஸ்புரிப்பது அநிவார்யம். முன் சொன்ன தோஷம், சுடிநம் டிூஹூாடிூாயதந வ்ருத்தி யல்லவே யென்று; இப்பொழுது சொல்வது ஜீவாத்ம விஷயமான சுடிநாஷியாநம் வாக்யநிஷ்டமாயே இருந்துகொண்டு முக்யாம்சத்தில் வாக்யத்துக்கு ஜீவபரத்வத்தை நிஷேதிப்பதால், ஸமஞ்ஜஸமான ஹேதுதானென்று ஏற்படுகிறது. இப்படி பக்ஷஸாத்ய ஹேதுக்களின் ஸமந்வயம் உசிதமானால் பாரிபாஷிகமான சப்தங்களைக்கொண்டு சீர்படுத்துவது தார்க்கிகர்களுக்கு ச்ரமமாகாது.

(6) அபிதாநமே ஸூத்ர தாத்பர்யமான ஹேது. கேவலம் ஸ்தித்யதநங்களல்ல. அதனால் தான் 'சுநசுநாசு' என்கிற பரிணமம் அயுக்தம். விஷய வாக்யத்தில் 'சுஙூநநெநு்ா஽ஸிவாக ஶீக்' என்கிற அம்சம் ஞுதி சப்தத்தால் நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது. 'ஞூாஷதி' என்கிற அம்சத்தை நிர்த்தேசிக்க, 'சுஃந' பதம் ஸ்வரஸமேயொழிய, சுநஃந பதம் வ்யதுஹிரெஜுக்கு உபகாரமாகாது.

(7) முதல் ஸூத்ரத்தில் 'வுஸஶூவாசு' என்னும் போதும் 'வுஸஶிஷுவாவாஃாநாசு' என்றே அர்த்தமான படியால் ஹேது, வுஸஶிஷுவாவாஃாநம்தான். அப்படியே இந்த ஸூத்ரத்திலும் அபிதாந சப்தாத்யாஹாரம் ஸூத்ரசைலிக்கு அத்யந்தாநுகுணம். இதை ஸூத்ரங்களில் 'வுவடெஶாசு' 'உவடெஶாகு' 'சுஹியாநாசு' 'உகெூ:' என்கிற பதங்களால் அந்தந்த விடங்களில் காணலாம். 'ஞுதுஃநஶூஷாஃா॰' என்று ஸூத்ரத்தை அர்த்தம் செய்தாலும் தாத்பர்யம் அதே.

(8) ஹேது ஒன்றுதானென்று ப்ருதப்ரகாசிகாவதாரிகா வாக்யத்தாலும் ஏற்படுகிறது, அதாவது 'சுநாகூவுயாநஹஙிதம் ஹெதாஶஹ' என்று ஞுதுஃந ஸூத்ராவதாரிகை. 'ஹெதவஃஶஹ' என்றில்லை. ஆகையால் இந்த அர்த்தம் ப்ரகாசிகாநுகுணமென்றே சொல்லவேண்டும்.

சாஸ்த்ரீயமான பரிஷ்காரத்தில் அஸமர்த்தனான அடியேன் இந்த விஷயத்தில் ப்ரத்யுத்தரமெனக் கருதி எழுதினதை வித்வாங்கள் க்ஷமிக்கவேணும்.

மயிலாப்பூர். டி. ராஜகோபாலாசாரியர்.